SCURT GHID AL CULEGĂTORULUI DE CIUPERCI

CUPRINS

I. COMESTIBILITATE EXCELENTĂ----------pag.5
Agaricus Arvensis (Ciuperca de câmp)----------pag.6
Agaricus Bisporus (Champinion, Ciuperca de bălegar)----------pag.7
Amanita Caesarea (Buretele domnesc,Crăiță)----------pag.8
Boletus Aereus (Hribul pucios)----------pag.9
Boletus Edulis (Hrib , Mânătarcă)----------pag. 10
Boletus pinicola (Hrib, Mânătarcă)----------pag.11
Boletus Reticulatus (Hrib, Mânătarcă)----------pag.12
Cantharellus Cibarius (Gălbiori, Urechiușe)---------- pag.13
Lepiota Procera (Pălăria șarpelui, Piciorul căprioarei)----------pag.14
Marasmius Oreades (Gheba de luncă)----------pag.15
Morchella Conica (Zbârciogul țuguiat)----------pag.16
Morchella Crassipes (Zbârciogul)----------pag.17
Morchella Rotunda (Zbârciogul rotund)----------pag.18
Russula Cyanoxantha (Vințica porumbeilor)----------pag.19
II. COMESTIBILITATE BUNĂ----------pag.20
Aleuria Aurantia (Urechiușa)----------pag.21
Armillaria Mellea (Ghebe, Opintici)----------pag.22
Armillaria Tabescens (Ghebe, Opintici)----------pag.24
Boletus Erythropus----------pag.26
Boletus Iuridus (Buretele vrăjitoarei, Hribul mistrețului)----------pag.27
Boletus Regius (Hribul domnesc)----------pag.28
Cantherellus Cornucopioides (Trâmbița piticilor, Trâmbița morților, Cornul abundenței)----------pag.29
Cantherellus Lutescens----------pag.30
Cantherellus Tubaeformis (Trompeta-căprioarei)----------pag.31
Clitocybe Prunulus (Nicoreți)----------pag.32
Fistulina Hepatica (Limba boului)----------pag.33
Gyrosporus Castaneus (Hribul castaniu)----------pag.34
Hydnum Repandum (Flocoșelul) ----------pag.35
Langermannia Gigantea (Beșica porcului)----------pag.36
Lycoperdon Perlatum (Caşul-ciorii)----------pag.37
Lycoperdon Piriforme (Para-cerbului)----------pag.38
Lycoperdon Saccatum (Ghioaga-iepurilor)----------pag.39
Laccaria Amethystina----------pag.40
Lactarius Deliciosus (Râșcovul de brad, Pita lui Dumnezeu)----------pag.41
Lactarius Sanguifluus----------pag.42
Lactarius Volemus (Lăptuca dulce)----------pag.43
Leccinum Aurantiacum----------pag.44
Lepiota Puellaris (Buretele șerpesc șofroniu)----------pag.45

Morchella Esculenta (Zbârciogul galben)----------pag.46
Pleurotus Cornucopiae---------- ---pag.47
Pleurotus Ostreatus (Păsstrăvul de fag)----------pag.48
Polyporus Pes-Caprae----------pag.49
Russula Aeruginea (Vineţica-porcului)---------- -pag.50
Russula Alutacea (Pâinişoara)----------pag.51
Russula Aurata (Hulubiţa aurie)----------pag.52
Russula Decolorans----------pag.53
Russula Integra (Pâinişoara-cucului)----------pag.54
Russula Turci----------pag.55
Russula Vesca (Pâinea-pământului)----------pag.56
Russula Viscerens----------pag.57
Suillus badius (Hribul murg)---------- ---pag.58
Suillus Granulatus (Pitoaşca)----------pag.59
Suillus Luteus (Turta-vacii)----------pag.60
III. COMESTIBILITATE MEDIOCRĂ----------pag.61
Boletinus Cavipes----------pag.62
Boletus Chrysenteron (Hribul de muşchi)----------pag.63
Boletus Pulverulentus----------pag.64
Boletus Subtomentosus (Buza-caprei)----------pag.65
Guepinia Rufa----------pag.66
Hygrophoropsis Aurantiaca (Buretele portocaliu)----------pag.67
Lactarius Deterrimus----------pag.68
Leccinum Carpini (Pitarca)----------pag.69
Russula Ochroleuca----------pag.70
Russula Violeipes----------pag.71
Russula Xarampelina (Scrumbia-pădurii)----------pag.72
Verpa Bohemica (Zbârciogul fals, Zbârciogul timpuriu)----------pag.73
Verpa Conica (Zbârciogul corcit)----------pag.74
Verpa Digitaliformis----------pag.75
IV. NECOMESTIBILE----------pag.76
Boletus Albidus----------pag.77
Boletus Calopus----------pag.78
Boletus Purpureus (Buretele roşu de stejar)----------pag.79
Hellvela Crispa (Zbârciogul Creţ)----------pag.80
Lactarius Blennius (Râşcovul verzui)----------pag.81
Lactarius Chrysorrheus----------pag.82
Lactarius Fuliginosus (Râşcovul brun)----------pag.83
Lactarius Picinus----------pag.84
Lactarius Piperatus (Iuţarul, Buretele iute)----------pag.85
Lactarius Rufus (Râşcovul roşu)----------pag.86
Lactarius Vellereus (Râşcovul pâslos)----------pag.87
Lactarius Controversus (Lăptuca sângerie)----------pag.88

Pholiota Squarrosa (Buretele solzos)----pag.89
Russula Foetens (Buretele bălos)----pag.90
Russula Nigricans (Vineţica negricioasă)----pag.91
Russula Caerulea----pag.92
Russula Fellea----pag.93
Russula Qeuletii----pag.94
Russula Sardonia----pag.95
Tylopilus Felleus----pag.96
IV. MORTALE----pag.97
Amanita Phalloides (Buretele viperei)----pag.98
Amanita Verna (Buretele Primăvăratic)----pag.99
Amanita Virosa----pag.100
Gyromitra Esculenta (Zbârciogul gras)----pag.101
Gyromitra Gigas (Zbârciogul uriaş)----pag.102
Cortinarius Orellanus (Cortinara de munte)----pag.103
V. TOXICE----pag.104
Amanita Muscaria (Muscariţa, Pălăria şarpelui)----pag.105
Amanita Porphyria----pag.107
Amanita Pantherina (Buretele panterei)----pag.108
Amanita Aspera----pag.109
Agaricus Xanthodermus----pag.110
Boletus Satanas (Hribul ţigănesc, Hribul dracului)----pag.111
Clitocybe Cerussata----pag.112
Clitocybe Dealbata----pag.113
Cortinarius Cinnamomeus (Buretele de mesteacăn)----pag.114
Cortinarius Semisanguineus----pag.115
Hypholoma Fasciculare (Gheba pucioasă)----pag.116
Lepiota Cristata----pag.117
Lactarius Porninsis----pag.118
Lactarius Scrobiculatus----pag.119
Lactarius Torminosus (Buretele flocos)----pag.120
Lactarius Mitissimus----pag.121
Paxillus Involutus (Buretele porcesc)----pag.122
Psilocybe Semilanceata----pag.123
Russula Emetica (Vineţica focului)----pag.124
VI. MEDICINALE----pag.125
Ganoderma Lucidum (Reishi, Lingzhi)----pag.126
Grifola Frondosa (Găinuşa-pădurii, Maitake)----pag.128
Coriolus Versicolor (Coada-curcanului)----pag.129

COMESTIBILITATE

EXCELENTĂ

Agaricus Arvensis (Ciuperca de câmp)

Pălăria, de 7-20 cm, este ovoidă sau globuloasă, semisferică, apoi se întinde, uneori mamelonată, albă, cu vîrsta devine galbenă, ocracee , netedă, uneori cu scvame pe margine (rest din văl).

Lamelele sunt strânse, albicioase, apoi roz şi brune-negricioase la maturitatea sporilor, libere.

Piciorul este lung, de 8-13 cm şi gros de 1,5-3 cm, la bază mai îngroşat, alb, adesea prevăzut cu scvame, mătăsos.

Inelul este alb, la început, dublu, apoi gălbui, membranos, se răsfringe în jos.

Carnea moale, albă, cu virsta devine ocracee mai ales in picior, are miros de migdale şi gust plăcut.

Sporii sunt ovali, bruni-purpurii.

Habitat: creşte in grupuri, uneori în cercuri, in pajişti, grădini, poieni şi fineţe.

Perioada de creştere: Vara — toamna.

Comestibilitate: excelentă.

Agaricus Bisporus (Champinion, Ciuperca de bălegar)

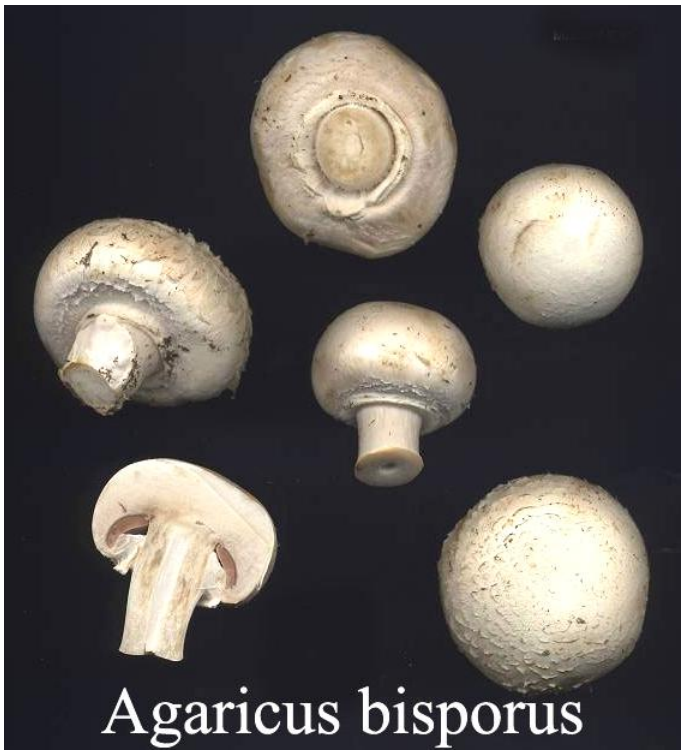

Pălăria, este la început globuloasă, apoi convexă şi, în final, complet plată, destul de cărnoasă şi compactă, cu marginea membranoasă şi cu puf, uşor striată şi cu solzi mici, maronii.

Piciorul este bont şi cărnos, cilindric, uşor bulbos, câteodată gol în interior, cu inel membranos care se detaşează repede.

Lamele sunt foarte înalte şi subţiri.

Carnea este albă, foarte consistentă, cu miros şi gust bine definite.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la alb-murdar (tipic pentru ciupercile cultivate) la brun-deschis. Lamele sunt, la început, roz, apoi brune ca scorţişoara şi la maturitate, sepia. Când este tăiată, carnea capătă nuanţe roz.

HABITAT. Creşte pe terenuri fertilizate cu îngrăşăminte naturale, grădini, parcuri, pe lângă poteci, pe păşuni. De la câmpie la muntele de altitudine medie.

PERIOADA DE CREŞTERE. De primăvara până toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este considerată de mulţi specialişti ca o varietate cultivată de **Agaricus campestris,** sau, în orice caz, greu de deosebit de aceasta. Se deosebeşte însă uşor de speciile otrăvitoare de Amanitae, prin mirosul şi gustul caracteristice ca şi prin faptul că are lamele roz-brune.

SINONIME. Psalliota bispora.

INTERES CASTRONOMIC: excelentă, consumată şi crudă, această ciupercă este una din puţinele specii care pot fi cultivate; de aceea se găseşte cel mai frecvent în comerţ. Poate fi găsită în magazine toată perioada anului.

Amanita Caesarea (Buretele domnesc,Crăiță)

În stadiul iniţial de dezvoltare această ciupercă **pare un ou mic** din cauza volvei membranoase şi elastice care o înfăşoară complet, în secţiune longitudinală se pot distinge pălăria şi piciorul de culoare galbenă, asemănătoare gălbenuşului de ou.

Volva se rupe apoi în partea superioară şi ovulul începe să crească.

Pălăria este la început globuloasă, apoi convexă, şi, la maturitate deplină, complet plată şi uneori uşor concavă.

Cuticula este netedă, lucioasă, puţin lipicioasă şi se poate desprinde cu uşurinţă de pălărie.

Piciorul este cilindric, uşor umflat, cu baza înfăşurată în volva scorţoasă, cărnoasă şi cu numeroşi lobi pe margini.

În stadiul iniţial de dezvoltare această ciupercă **pare un ou mic** din cauza volvei membranoase şi elastice care o înfăşoară complet, în secţiune longitudinală se pot distinge pălăria şi piciorul de culoare galbenă, asemănătoare gălbenuşului de ou.

Volva se rupe apoi în partea superioară şi ovulul începe să crească.

Pălăria este la început globuloasă, apoi convexă, şi, la maturitate deplină, complet plată şi uneori uşor concavă.

Cuticula este netedă, lucioasă, puţin lipicioasă şi se poate desprinde cu uşurinţă de pălărie.

Piciorul este cilindric, uşor umflat, cu baza înfăşurată în volva scorţoasă, cărnoasă şi cu numeroşi lobi pe margini.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Amanita muscaria dar, mai mult, cu **Amanita aureola**, foarte otrăvitoare amândouă, dar care, totuşi, au întotdeauna piciorul şi lamele albe.

SINONIME. **Agaricus caesareus, Agaricus aurantium.**

Comestibilitate: excelentă.

Boletus Aereus (Hribul pucios)

Pălăria, foarte groasă şi cărnoasă, este, la început, emisferic-globuloasă şi, la maturitate, devine convexă sau chiar aproape plată.

Cuticula este netedă, niciodată lipicioasă, relativ catifelată şi, câteodată, uşor granuloasă, sau cu crăpături extrem de fine.

Piciorul este masiv, foarte tare, puţin îngroşat la bază, semănând cu o pară, sau cilindric, cu suprafaţa acoperită de o reţea fină în relief, cu ochiurile foarte mici.

Porii sunt foarte mici şi rotunzi.

Tuburile sunt destul de scurte şi subţiri.

Carnea este relativ compactă, albă, nu-şi schimbă culoarea în contact cu aerul, cu miros şi gust foarte plăcute.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei este, iniţial, negricios, iar la ciuperca matură devine brun-închis, câteodată cu pete mai deschise, de dimensiuni variabile. Reţeaua de pe picior, mai întâi albicioasă, devine de culoarea cojii de alună. Tuburile şi porii se pot schimba de la alb -crem la galben -deschis şi, dacă sunt presaţi cu degetele, capătă o culoare verde- măslinie.

HABITAT. Creşte, de preferinţă, în pădurile de foioase, în special în regiunile cu climă caldă, de la deal la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara - toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Coloritul şi densitatea cărnii ajută la recunoaşterea acestei specii, dar exemplarele tinere pot fi confundate cu **Tylopilus felleus**, cu gust amar.

INTERES GASTRONOMIC: excelentă, pretându-se la cele mai variate moduri de preparare, este foarte bună şi crudă, ca salată, sau conservată în ulei.

Boletus Edulis (Hrib , Mânătarcă)

Pălăria, de 10-22 cm diametru, brun-deschis sau brun-cenuşie, este bombată, sferică la început, semisferică şi în cele din urmă întinsă, viscoasă pe timp umed, mată şi foarte cărnoasă.

Tuburile sporifere sunt simple, albicioase apoi galbene sau galben-verzui, lungi.

Porii sunt de aceeaşi culoare cu tuburile sporifere, circulari.

Piciorul este gros de 4-6 cm diametru, de 10—15 cm înălţime, brun-deschis, ornamentat cu o reţea sub pălărie, plin.

Carnea sub cuticulă este roşietică; în restul fructificaţiei este albă, tare, cu gust şi miros plăcut.

Sporii, sunt gălbui, ocracei in masa, ovoizi sau fusiformi, multigutulaţi.

Habitat: creşte pe sol, izolat sau în grupuri, în păduri de foioase şi de conifere, în luminişuri.

Perioada de creştere: Primăvara— vara—toamna.

Comestibilitate: excelentă.

Boletus pinicola (Hrib, Mânătarcă)

Pălăria, foarte compactă şi cărnoasă, este, mai întâi, emisferică şi, apoi, convexă, cu suprafaţa deseori colţuroasă.

Cuticula este netedă sau catifelată, dar, pe vreme umedă, este relativ lipicioasă.

Marginea este acoperită cu peri fini, argintii.

Piciorul, foarte gros şi cărnos, are formă de pară, destul de îngroşat la bază şi cu suprafaţa complet acoperită de o reţea roşietică.

Porii sunt foarte mici şi rotunzi.

Tuburile, relativ lungi şi subţiri, se scurtează considerabil, în apropierea piciorului fiind libere.

Carnea este albă, moale şi delicată, cu miros şi gust tipice de ciupercă, plăcute.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei poate varia de la roşu-maroniu la brun-închis, iar pe margine apar pete verzui. Porii şi tuburile sunt, la început, albicioase, apoi galbene şi, la maturitate, măslinii. Piciorul este brun-deschis sau gălbui, cu o reţea roşiatică mai deasă sau mai rară. Carnea este albă, cu excepţia celei de sub cuticula pălăriei, unde este roşie-violacee.

HABITAT. De obicei creşte pe sub conifere, în special în jurul pinilor, dar, câteodată, şi în pădurile de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. De la sfârşitul primăverii până toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este deseori confundată cu **Tylopilus felleus**, cu gust foarte amar, şi mai ales cu Boletus edulis.

INTERES GASTRONOMIC: excelentă.

Boletus Reticulatus (Hrib, Mânătarcă)

Palaria, foarte compacts si carnoasa, este, la inceput globuloasa, si apoi, larg-convexa.

Cuticula este catifelata si, pe masura trecerii timpului, se fragmenteaza, alcatuind o complicata retea albicioasa.

Piciorul este cilindric, putin bont la baza, foarte dens si carnos, acoperit de asemenea de o retea extinsa.

Porii si **tuburile** sunt foarte mici si de obicei, adera la picior.

Carnea este alba, relativ spongioasa, cu miros tipic de ciuperca si gust dulceag.

VARIABILITATE: coloritul pălariei variaza de la ocru la maroniu, cu o rețea deasă de santuri adanci albicioase. Reteaua de pe suprafata piciorului poate fi alba sau bruna, pe un fond de culoarea cojii de aluna. Carnea este alba, dar sub tuburi capata nuante galbui.

HABITAT. Creste cu precadere in padurile de foioase, in special de fag si stejar la deal si la munte.

PERIOADA DE CRESTERE. De la sfarsitul primaverii pana toamna. Este buretele care apare cel mai curand.

SPECII ASEMANATOARE. Atunci cand nu are crapaturile de pe palarie, poate fi confundata cu ***Tylopilus felleus***, necomestibila din cauza gustului amar.

SINONIME. **Boletus aestivalis.**

INTERES GASTRONOMIC: excelentă, care se preteaza celor mai variate moduri de preparare.

Cantharellus Cibarius (Gălbiori, Urechiuşe)

Pălăria are diametrul de 5-10 cm , culoare galbenă-viu ca gălbenuşul de ou, cu vîrsta devine albicioasă; la început este sferică, emisferică, apoi în formă de pîlnie, cărnoasă, netedă, cu marginea răsfrintă, ondulată şi uneori crăpată.

Lamele: au aceeaşi culoare cu pălăria, sint groase, bifurcate, decurente pe picior şi uşor separabile de tramă.

Piciorul: are 3—4 cm înălţime şi 2 cm grosime, de aceeaşi culoare cu pălăria, este cilindric, gros, îngustat la bază, tare, plin, cărnos.

Carnea: este galbenă, destul de elastică, tare, fibroasă, cu miros de caisă coaptă şi gust dulce.

Sporii: sunt hialini, albi în masă, ovoizi, netezi, gutulaţi.

Perioada de creştere: creşte în grupuri numeroase, primăvara, vara, toamna, în păduri de foioase şi de conifere.

Sinonime: Cantharelllis vulgaris

Interes gastronomic: excelentă.

Lepiota Procera (Pălăria şarpelui, Piciorul căprioarei)

Pălăria este globuloasă, apoi larg convexă, în formă de umbrelă şi în final aplatizată, cu un **gurgui** central mare, netedă şi de culoare maro-închis.

Cuticula, destul de deschisă la culoare, este acoperită de numeroşi solzi maronii, mai deşi în centru şi din ce în ce mai rari spre margine, cu franjuri pe bordură.

Piciorul este cilindric, gol în interior, foarte lung, compact şi fragil, relativ bulbos la bază.

Suprafaţa sa este acoperită de solzi mici şi deşi, aşezaţi în şiruri concentrice sau ondulate, astfel încât în ansamblu pare tărcat în nuanţe deschise şi închise.

Este de asemenea prezent şi **un inel** mare, tare şi membranos, care poate aluneca în jos de-a lungul piciorului.

Lamele sunt dese şi înalte.

Carnea pălăriei este moale şi elastică, în timp ce a piciorului este fibroasă şi tare.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei poate varia de la gri la culoarea cojii de alună în nuanţă deschisă, cu solzi mai mult sau mai puţin deşi. Inelul este alb în partea sa superioară şi maro în cea inferioară. Lamele sunt iniţial albe şi devin apoi maro cu nuanţe roşcate.

HABITAT. Creşte prin iarba din pădurile rare de foioase, pe terenuri nisipoase sau cu pietriş. De la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara - începutul toamnei.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă foarte mult cu **Lepiota rhacodes** (buretele şerpesc şofraniu), care, însă, are piciorul mai scurt şi o bulbozitate mai pronunţată la bază.

SINONIME. **Macrolepiota procera, Agaricus procerus, Leucocophnus** (ciuperca umbrelă).

Marasmius Oreades (Gheba de luncă)

Pălăria este, la început, conică sau în formă de clopot, dar, o dată cu maturizarea, devine plată şi, uneori, uşor adâncită, cu un **gurgui** extins, puţin accentuat şi cu crestături radiale vizibile pe margine.

Cuticula este ocru- maronie, netedă, cu aspect lipicios când vremea este umedă, uscată când timpul este frumos.

Piciorul, lemnos, cilindric, subţire şi înalt, câteodată relativ sinuos, are baza uşor îngroşată şi acoperită de puf albicios imposibil de confundat.

Lamele sunt mult distanţate între ele, cărnoase şi late; nu sunt unite cu piciorul şi au lamele vizibile.

Carnea pălăriei este delicată, cea a piciorului, fibroasă, albicioasă, cu miros tipic, plăcut, de ciupercă şi gust slab, dulceag.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei se poate schimba între galben-ocru şi culoarea cojii de alună-deschis, cu zona centrală întotdeauna mai închisă. Piciorul are acelaşi colorit cu pălăria, dar în nuanţe mai deschise. Lamele pot fi de la albicioase la maro-deschis.

HABITAT. Este o specie foarte obişnuită care se întâlneşte în şiruri sau în cercuri pe terenuri ierboase, de-a lungul drumurilor de ţară, pe pajişti, în luminişuri, pe soluri de preferinţă nisipoase.

PERIOADA DE CREŞTERE. Primăvara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu alte specii din genul Marasmius care au picior lemnos.

SINONIME. **Agaricus carophillus, Agaricus oreades.**

Comestibilitate: de calitate **excelentă** care se pretează şi la uscare:

- poate fi culeasă şi după ce s-a uscat natural pe locul în care creşte;
- pentru consum se foloseşte numai pălăria, pentru că piciorul este foarte tare şi lemnos.

Morchella Conica (Zbârciogul ţuguiat)

Corpul fructifer: Apotecii pedunculate, cu partea fertila ascutita ca o caciula, de 3-10 cm lungime si 1 - 3 cm în diametru la baza, are culoare bruna-maslinie, cu suprafata evident alveolata, cu alveolele dispuse în siruri longitudinale mai mult sau mai putin paralele, care sunt separate prin niste coaste cu muchia negricioasa.

Piciorul, de obicei cam de aceeasi lungime cu palaria, are suprafata încretita, albicios-ocraceu, gol în interior. Locul de insertie a piciorului cu palaria este foarte evident, palaria având o mica portiune libera de jur împrejurul piciorului.

Carnea este alba, casanta, cu miros placut. Sporii elipsoidali, netezi, galbui;

Habitat: Creste izolata sau în grupuri, pe sol, mai ales în paduri de conifere, dar nu lipseste nici în cele de foioase sau în pajisti.

Perioada de creştere: Primavara.

Comestibilitate: excelentă.

Morchella Crassipes (Zbârciogul)

Pălăria este conic-largă, cu alveole foarte adânci, despărţite prin nervuri proeminente şi zbârcite.

Piciorul este foarte lung şi solid, cu suprafaţa brăzdată în mod neregulat şi catifelată.

Carnea este albă, subţire şi puţin scorţoasă, cu un miros şi gust greu perceptibile.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între ocru şi gri-maroniu. Piciorul este alb cu nuanţe diferite de roz.

HABITAT. Creşte în pădurile de foioase, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Primăvara.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă mult cu celelalte specii din acelaşi gen, totuşi se deosebeşte de acestea prin dimensiunile mai mari.

Comestibilitate: excelentă, printre zbârciogi, speciile crassipes, conica şi rotunda sunt considerate excelente, dar trebuie folosite respectând anumite precauţii, înainte de toate:

- pot fi consumate numai exemplarele nematurizate, aruncându-se cele bătrâne sau cu semne de alterare pentru că pot provoca tulburări destul de grave;

- în orice caz vor fi opărite şi fierte mai mult, dar şi în acest caz vor fi consumate în cantităţi moderate şi niciodată în mai multe feluri la aceeaşi masă;

Este cunoscut că unele substanţe toxice din aceste ciuperci se pot acumula în organismul uman.

Morchella Rotunda (Zbârciogul rotund)

Pălăria, complet goală în interior sii destul de fragilă, are formă globu-loasă, cu suprafaţa acoperită de numeroase alveole cu conturul neregulat si şerpuit care îi dă aspectul unui burete.

Piciorul, relativ bont şi îngroşat la bază, este flocos în partea de sus şi cu ţanţuri longitudinale la partea inferioară. Piciorul şi pălăria sunt goale în interior şi comunică între ele.

Carnea este de consistenţă redusă, albă, cu miros dulceag şi gust plăcut.

VARIABILITATE. Coloritul de bază al alveolelor de pe pălărie este ocru sau măsliniu, iar nervurile despărţitoare sunt gălbui. Piciorul este, la început, alb, apoi, gălbui.

HABITAT. Creşte în pădurile foarte rare de foioase, pe sol nisipos, în special pe sub ulmi şi frasini, câteodată pe lângă potecile de la ţară sau prin vii. De la şes la deal.

PERIOADA DE CREŞTERE. Primăvara.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se deosebeşte de ceilalţi zbârciogi prin forma pălăriei.

Comestibilitate: excelentă.

Russula Cyanoxantha (Vinţica porumbeilor)

Pălăria, foarte compactă şi cărnoasă, este, iniţial globuloasă, apoi plată şi uşor adâncită în centru, dar şi concavă, cu marginea întâi răsfrântă spre picior şi apoi întinsă, uneori ondulată sau crestată.

Cuticula, netedă şi lucioasă, este striată fin radial, ceea ce îi dă un minunat aspect sidefiu.

Piciorul este bont şi cărnos, relativ îngroşat la mijloc şi subţiat la bază, cu suprafaţa zgrunţuroasă şi făinoasă.

Lamele sunt dese, cărnoase, foarte înalte şi unsuroase la pipăit, unite cu piciorul şi puţin decurente.

Carnea este densă şi foarte compactă, câteodată chiar granuloasă, cu miros imperceptibil şi gust dulce.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei diferă destul de mult, putându-se schimba de la violet, la verzui, gri, ocru şi chiar negricios, aproape întotdeauna cu reflexe violet-verzui. Piciorul, de obicei alb, poate fi uneori şi violet cu pete mici brune, dese sau rare. La început plin, apoi spongios, la sfârşitul maturizării devine gol, în totalitate sau numai parţial. Lamele sunt albe, cu nuanţe uşoare albastru-verzui. Carnea albă devine gri la contactul cu aerul.

HABITAT. Este o specie foarte comună, care, practic, creşte oriunde, în grupuri mici în pădurile de foioase şii de conifere, în luminişuri, pe pajişti şi chiar în grădini, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este uşor de recunoscut datorită culorii ciclamen pe care o are carnea pălăriei sub cuticulă. La o privire superficială ar putea fi confundată cu **Amanita viridis**, mortală, care, totuşi, are întotdeauna volvă şi inel perfect vizibile, sau cu **Russula grisea** (buretele de spin, vineţica cenuşie) şi cu Russula aeruginea (vineţica-porcului), amândouă comestibile, dar de valoare scăzută.

INTERES GASTRONOMIC. excelentă pentru consum, poate fi pregătită la grătar.

COMESTIBILITATE

BUNĂ

Aleuria Aurantia (Urechiuşa)

Aparatul fructifer: la început este ca o bilă goală în interior, de culoare alb-roz acoperită cu o pulbere foarte fină, apoi se deschide ca o cupă foarte largă, uneori cu forme destul de neregulate şi ciudate. Marginea, acoperită de un puf foarte fin, maroniu, este relativ ondulată şi crestată;

Carnea: foarte subţire (doar câţiva milimetri) , este relativ gelatinoasă şi cerată, cu miros şi gust slabe, dar plăcute;

Variabilitate: suprafaţa internă, netedă, variază în colorit de la portocaliu la roşu-viu, iar la cea exterioară, catifelată, are aceleaşi nuanţe coloristice, dar mai deschise;

Habitat: creşte în grupuri mici, prin luminişuri ierboase, pe pajişti, de-a lungul potecilor din interiorul pădurilor de conifere şi de foioase, de la deal la munte;

Perioada de creştere: vara-toamna;

Specii asemănătoare: se aseamănă foarte mult cu **Melastiza chateri**, de dimensiuni mai mici şi fără valoare gastronomică;

Sinonime: Peziza aurantia;

Interes gastronomic: este o specie comestibilă chiar în stare crudă. Unele persoane o consideră excelentă ca desert, muiat într-un lichior şi apoi presărată cu zahăr.

Armillaria Mellea (Ghebe, Opintici)

Pălăria: destul de consistentă, este, la început, emisferică, apoi din ce în ce mai plată, iar la sfârşitul maturizări chiar adâncită.

Cuticula: este netedă, lucioasă pe vreme umedă şi mată pe timp uscat, acoperită de numeroşi solzi maronii, ascuţiţi şi curbaţi, mult mai deşi în centrul pălăriei şi mai rari către margine, care de cele mai multe ori este netedă şi cu striaţii vizibile. La exemplarele mature solzii pot lipsi în totalitate.

Piciorul: este cilindric, alungit, cu baza uneori accentuat bulboasă, deseori curbat în jos şi cu aspect pufos. Are o consistenţă foarte dură şi elastică.

Inelul: cărnos şi mare, la exemplarele tinere se uneşte cu pălăria formând un fel de cortină. Este persistent chiar şi la exemplarele adulte având partea superioară albă şi fin zimţată, în timp ce partea inferioră este gălbuie într-o nuanţă mai mult sau mai puţin intensă şi cu aspect lânos.

Lamele: sunt dese nu prea late şi decurente, dând piciorului un aspect striat în porţiunea dintre inel şi pălărie.

Carnea: este albicioasă, fragedă cea a pălăriei şi fibros-lemnoasă cea a piciorului, cu miros specific de ciupercă şi cu gust uşor amărui.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei este extrem de diferit şi mulţi specialişti consideră că aceasta se datorează esenţei vegetale pe care creşte ciuperca. Este de culoare galbenă ca mierea pe plopi, salcâmi şi duzi, maronie pe stejari, gri-albicioasă pe soc şi brun-roşcată pe conifere. Când solzii sunt foarte deşi coloritul este mai închis. Piciorul ciupercilor solitare are de obicei la bază un bulb mult mai dezvoltat decât a celor care cresc în grupuri. Partea de deasupra inelului este galbenă sau cu nuanţe rozii, mai mult sau mai puţin striată, în timp ce mai jos este acoperită de puf şi are culoarea maroniu-deschis. La bază poate fi, uneori şi negricioasă. Lamele sunt albicioase, apoi gălbui şi, la sfârşitul maturizării, de culoarea scorţişoarei cu pete vizibile, roşcate. Gustul ciupercilor care cresc pe conifere este mult mai amar;

HABITAT: este o specie care, în unele locuri, este frecventă şi din abundenţă, uoscând atât solitar cât şi în grupuri destul de numeroase, ajungând uneori la sute du exemplare, pe trunchiuri, pe rădăcini, pe buşteni în curs de putrefacţie, de foloase, dar şi de conifere; poate creşte chiar pe mici bucăţi de lemn căzute pe pflmânt. La varietatea parazită care creşte pe arborii vii, miceliul formează un fel de pAslă deasă şi albicioasă sub coaja acestora şi prin dezvoltarea sa impresionant de rnpid duce în scurt timp la degradarea şi la moartea plantei-gazdă. Varietatea Niiprofită poate creşte ani întregi pe acelaşi buştean până ce consumă toate substanţele nutritive pe care le oferă lemnul mort;

PERIOADA DE CREŞTERE: toamna până la primul îngheţ;

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată cu Galerina mutabilis şi mai mult cu o specie mai rară, Armillaria tabescens, amândouă foarte bune de mâncat, sau cu Hypholoma fasciculare, otrăvitoare şi cu gust foarte amar pe care şi-l păstrează chiar şi după preparare, făcând ca orice mâncare în care ar putea ajunge din întâmplare să devină de neconsumat din cauza gustului neplăcut;

SINONIME: Armillaria mellea, Clitocybe mellea;

INTERES GASTRONOMIC: bună pentru consum, dar cu prudenţă. Dacă este consumată crudă sau insuficient fiartă, poate provoca tulburări gastrointestinale destul de grave. Devine foarte bună doar după o fierbere prealabilă, îndepărtând cu grijă apa în care a fost pusă la fiert. Este foarte bună pregătită cu sos, cu carne sau cu cârnaţi, în combinaţie cu trufe sau ca un condiment pentru pilaf. Este foarte gustoasă conservată în ulei sau oţet, consumată ca aperitiv sau garnitură. Cândva era conservată din motive economice doar în saramură, pentru a fi consumată iarna, în prezent este preferată congelarea, dar după fierbere. Se recomandă să nu se culeagă această ciupercă după primele îngheţuri, pentru că tinde să devină toxică.

Armillaria Tabescens (Ghebe, Opintici)

Pălăria: de consistenţă redusă, este, la început, globuloasă sau în formă de clopot apoi convexă şi la sfârşitul maturizării, puţin adâncită, cu un gurgui central foarte accentuat.

Cuticula: este acoperită de numeroşi solzi fibroşi maronii, mai deşi în centru.

Piciorul: este foarte lung, subţire, deseori ondulat sau curbat, relativ sucala capătul de sus precum şi la bază, unde are aspect lânos.

Lamele: sunt destul de dese şi decurente.

Carnea: este fibroasă şi compactă.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei diferă de la galben ca mierea, la brun-roşcat ajungând şi la brun-închis. Piciorul are aceleaşi tonalităţi, numai în partea inferioară este negricios. Lamele sunt la început albicioase şi apoi brun-roz. Carnea este albă, dar la baza piciorului tinde să se înroşească.

HABITAT: creşte exclusiv pe pământ, câteodată în grupuri foarte numeroase, în pădurile de foioase, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: se aseamănă foarte mult cu Armillaria mellea, dar se deosebeşte de aceasta prin absenţa totală a inelului.

SINONIME: Clitocybe tabescens.

Comestibilitate: este bună de mâncat, dar trebuie bine fiartă şi, în plus, nu este tolerată de toată lumea.

Boletus Erythropus

Pălăria: foarte tare şi cărnoasă, la început este emisferică şi, apoi, devine convexă, cu bordură puţin ondulată.

Cuticula: este netedă sau uşor păroasă şi câteodată chiar lucioasă.

Piciorul: este foarte robust, tare şi globulos, având pe suprafaţă puncte dese şi fine.

Porii: sunt foarte subţiri şi lungi.

Tuburile. sunt foarte subţiri şi lungi, galben-verzui.

Carnea: poate fi ori compactă, ori spongioasă, cu miros foarte slab şi gust dulceag.

VARIABILITATE: pălăria variază între roşu-cărămiziu şi brun-închis. Când porii sunt atinşi, se colorează în albastru-închis. Tuburile sunt, la început, galbene şi, apoi, măslinii. Carnea, în contact cu aerul, capătă rapid un colorit verde-albăstrui.

HABITAT: creşte în pădurile de conifere şi, mai rar, în cele de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată uşor cu Boletus Luridus (buretele-vrăjitoarei, hribul-mistreţului), dar care se deosebeşte prin punctele de pe picior şi prin faptul că lipseşte reţeaua.

SINONIME: Tubisporus erythropus

Comestibilitate: este o ciupercă bună pentru consum, dar trebuie fiartă; în stare crudă este toxică.

Boletus Iuridus (Buretele vrăjitoarei, Hribul mistreţului)

Pălăria: relativ robustă şi cărnoasă, la început este globuloasă şi, apoi, convexă sau aplatizată, cu marginea, iniţial, răsfrântă în jos şi, apoi, ridicată şi ondulată larg.

Cuticula: este netedă, uscată sau lipicioasă pe vreme umedă, cu aspect delicat catifelat.

Piciorul: este foarte masiv, consistent, globulos sau în formă de pară şi având pe suprafaţă o reţea roşie foarte fină.

Porii: sunt foarte mici şi rotunzi.

Tuburile: galbene, sunt lungi înguste şi libere.

Carnea: este destul de densă, cu miros delicat şi gust dulceag.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază între galben-maroniu şi măsliniu sau brun-închis, deseori cu marginea galben-roşcată. Porii şi tuburile se colorează când sunt atinşi, în albastru-verzui. Piciorul este gălbui, cu pete roşii la mijloc şi verzi la bază. În contact cu aerul, carnea se colorează rapid în bleu şi, apoi, în bleumarin.

HABITAT: creşte, fie în pădurile de foioase, fie în cele de conifere, în specia! acolo unde este mult soare. De la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: se aseamănă mult cu alte specii din acest gen, cu aceleaşi caracteristici în ce priveşte comestibilitatea: Boletus erythropus şi Boletus queletii. La aceasta din urmă, piciorul nu are reţeaua caracteristică.

SINONIME: Boletus rubeolarius.

Comestibilitate: este o ciupercă de bună calitate alimentară, cu condiţia să fie fiartă corespunzător. Crudă sau insuficient fiartă, este relativ toxică şi poate provoca tulburări gastrointestinale neplăcute.

Boletus Regius (Hribul domnesc)

Pălăria: foarte cărnoasă şi compactă, este, la început, globuloasă şi, apoi, se aplatizează sau chiar se adânceşte în formă de cupă.

Cuticula: este netedă, lucioasă şi, la exemplarele mature, are deseori o reţea fină alburie, ale cărei ochiuri au mai multe laturi.

Piciorul: este foarte puternic, ovoidal sau în formă de măciucă, întotdeauna cu baza destul de îngroşată şi având în partea superioară o reţea fină, galbenă.

Porii: sunt mici şi colţuroşi.

Tuburile: sunt lungi, strâmte şi aproape niciodată aderente la picior.

Carnea: este foarte compactă şi tare, cu gust şi miros plăcute.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază de la roşu-aprins, la roz şi, câteodată, la brun-roşcat-deschis, cu nuanţe ori galbene, ori măslinii. Porii şi tuburile sunt la început galbeni şi apoi verzui. Carnea capătă uneori un colorit bleu, dacă este tăiată şi intră în contact cu aerul.

HABITAT: creşte în pădurile de foioase, în special de fag, pe sol nisipos, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: din primăvară până în toamnă.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: este inconfundabilă datorită aspectului masiv şi coloritului destul de viu.

INTERES GASTRONOMIC: este o specie comestibilă de bună calitate. Datorită cărnii tari şi aromate, poate fi preparată în cele mai variate moduri.

Cantherellus Cornucopioides (Trâmbița piticilor, Trâmbița morților, Cornul abundenței)

Pălăria: de 1-2 cm diametru la bază, 5-10 cm la partea superioară şi 6-20 cm înălţime, are culoare cenuşie-inchis sau brună-negricioasă şi este acoperită cu scvame foarte fine pe faţa interioară in stadiu tînăr, puţin cărnoasă, aproape membranoasă, elastică, cu marginea ondulată ţi sinuoasă.

Lamelele reduse la mici riduri sau partea inferioară a pălăriei este netedă, de aceeaşi culoare cu pălăria, deseori albicioasă la maturitatea sporilor.

Piciorul este negru la bază şi puţin dilatat.

Carnea are aceeaşi culoare cu pălăria, este elastică, fără miros ţi cu gust plăcut.

Sporii : sunt hialini, albi in masă, ovoizi, netezi, gutulaţi.

Sinonime: Cantharellus cornucopioides

Habitat: creşte în grupuri în păduri de foioase, mai rar de conifere.

Perioada de creştere: Vara - toamna.

Comestibilitate: bună, mai ales în stadiu tânăr.

Cantherellus Lutescens

Pălăria: foarte subţire şi membranoasă, la început este adâncită şi, apoi, în formă de pâlnie, cu suprafaţa pufoasă sau netedă şi cu marginea destul de ondulată şi crestată adânc. Sub pălărie se află suprafaţa himenială formată din cute sau pseudolame foarte distanţate între ele şi relativ decurente în lungul piciorului.

Piciorul: este fusiform, conic şi subţiat la bază, câteodată brăzdai longitudinal şi complet gol în interior. La exemplarele mature, piciorul este gol până în pălărie.

Carnea: este foarte subţire, dar tare, cu miros de fructe şi gust foarte plăcut.

VARIABILITATE: culoarea pălăriei este negricioasă, cu nuanţe gălbui sau portocalii. Piciorul este galben-aprins sau portocaliu. Suprafaţa himenială poate fi galbenă, roz sau arămie.

HABITAT: creşte pe terenuri ierboase şi cu muşchi în pădurile de conifere, mai rar în cele de foioase, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: se aseamănă cu Cantharellus tubaeformis (trompeta-căprioarei) şi cu Cantharellus infundibuliformis, care cresc în aceleaşi locuri.

INTERES GASTRONOMIC: ciupercă de bună calitate, care se pretează şi la uscare. Este excelentă pregătită cu ouă jumări.

Cantherellus Tubaeformis (Trompeta-căprioarei)

Pălăria: foarte subţire şi membranoasă, la început este convexă şi, apoi, în formă de pâlnie, comunicând printr-un orificiu cu golul piciorului. Marginea, cu puf fin, este relativ ondulată şi crestată, diametru 2-7cm.

Cuticula: este acoperită cu solzişori subţiri de culoare închisă, ceea ce îi dă un aspect catifelat.

Piciorul: este cilindric şi, câteodată, bont la bază, deseori foarte turtit şi întotdeauna gol în interior. Suprafaţa himenială este compusă din pseudolame foarte rare şi ramificate, puţin decurente în lungul piciorului, înălţime 3-8cm, galben.

Carnea: este tare,albă, semănând cu cauciucul ca elasticitate, cu miros de pământ şi gust greu de definit.

VALABILITATE: coloritul pălăriei variază de la gri-brun-închis la coaja de alună-gălbui. Piciorul este galben, câteodată cu nuanţe maronii. Pseudolamele, la început, sunt gălbui şi, apoi, gri-albăstrui.

HABITAT: creşte, uneori în pâlcuri mici, prin pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: este confundată deseori cu Cantharellus lutescens comestibilă şi ea.

Comestibilitate: este considerată o specie comestibilă de bună calitate, dar carnea sa tare trebuie fiartă timp îndelungat.

Clitocybe Prunulus (Nicoreţi)

Pălăria, la început convexă, devine, treptat, plată şi la maturitate deplină, în formă de pâlnie, cu suprafaţa relativ ondulată.

Cuticula este albă şi opacă.

Piciorul are consistenţă redusă, deseori aflat în poziţie excentrică, bont, alb, cu striaţii longitudinale, acoperit de un fel de brumă în partea superioară, iar la bază cu aspect lânos.

Lamele sunt foarte dese, plăpânde şi înguste, în formă de seceră, prelingându-se mult de-a lungul piciorului (decurente) şi uşor de separat de pălărie.

Carnea este fragedă compactă şi friabilă, cu miros şi gust puternic, de făină.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la alb la gri-deschis. Lamele la început albicioase, se schimbă treptat în roz şi, apoi, în brun-roz.

HABITAT. Specie foarte obişnuită în pădurile de foioase şi de conifere, dar şi pe pajişti, în zone de deal şi de munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi uşor confundată cu Clitocybe dealbata sau cu Clitocybe rivulosa, foarte toxice din cauza conţinutului ridicat de muscarină.

SINONIME. Rhodosporus prunulus.

INTERES GASTRONOMIC. Ciupercă bună pentru consum. Trebuie însă gustată în prealabil pentru că există şi varietăţi amare.

Fistulina Hepatica (Limba boului)

La această ciupercă de copac se poate recunoaşte numai **pălăria,** foarte cărnoasă şi groasă, care prin aspectul său aminteşte de o limbă mare.

Aparat fructifer: lungime 10-20cm, înălţime 2-6cm, roşu.

Porii: destul de mari şi rotunjiţi, încep să apară numai atunci când ciuperca a ajuns la dimensiuni considerabile.

Tuburile: sunt foarte scurte şi cilindrice, moi şi cărnoase. Sunt relativ înghesuite unul într-altul, dar rămân separate.

Piciorul: nu este vizibil aproape niciodată; este scurt, bont şi prins excentric de aparatul fructifer.

Carnea: este compactă, roşietică, cu vinişoare subţiri galbene şi, când este tăiată, emană un suc gros, roşu-sângeriu. Este aproape inodoră şi are gust acru-acidulat, dar plăcut.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază între roşu-deschis şi roşu-mov, câteodată şi portocaliu. Cuticula, la început, este catifelată şi apoi gelatinoasă. Porii şi tuburile sunt, la început, gălbui şi, la maturitate, roz. Când sunt atinşi, devin maro.

HABITAT: această specie creşte pe trunchiuri de foioase, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: nu poate fi confundată cu nici o altă ciupercă.

SINONIME: Boletus hepaticus, Fistulina buglossoides, Hypodrys hepaticus.

INTERES GASTRONOMIC: ciuperca limba-boului este bună de mâncat cu condiţia să fie tânără. Poate fi tăiată felii şi pregătită la grătar sau în tigaie. Este excelentă ca salată, singură sau în combinaţie cu alte verdeţuri. Este o ciupercă bogată în vitamina C; o sută de grame din carnea sa asigură aproape toată cantitatea necesară organismului într-o zi.

Gyrosporus Castaneus (Hribul castaniu)

Pălăria: foarte cărnoasă şi compactă, este, mai întâi, emisferică şi, apoi, plată sau chiar puţin adâncită, cu suprafaţa relativ neregulată şi cu marginea ondulată, diametru 4-10cm, roşiatică.

Cuticula: este acoperită cu puf fin şi catifelată, lucioasă, câteodată puţin scorojită în centru.

Piciorul: cilindric sau îngroşat la bază, este îmbrăcat într-un puf foarte fin, înălţime 4-9cm, brun-deschis.

Porii: sunt mici şi rotunzi, iar **tuburile** scurte şi neaderente la picior.

Carnea: este moale şi fragilă, cu miros slab şi gust de alună.

VARIABILITATE: pălăria poate avea multe nuanţe, toate plecând de la brun-roşcat. Porii şi tuburile sunt, la început, albi, dar, pe măsură ce se maturizează, devin gălbui. Piciorul este, iniţial, plin, apoi devine treptat cavernos.

HABITAT: creşte în păduri de foioase, uneori în grupuri mici, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SINONIME: Boletus castaneus.

INTERES GASTRONOMIC. este o specie comestibilă de bună calitate. Uneori poate fi amară, chiar şi după ce a fost fiartă. Piciorul nu e folosit.

Hydnum Repandum (Flocoşelul)

Pălăria: foarte tare, compactă şi elastică, la început este convexă, apoi plată şi, la sfârşitul maturizării, chiar adâncită, cu suprafaţa destul de neregulată şi cu marginea foarte ondulată şi crestată, diametru 3-15cm, gălbuie.

Piciorul: este bont şi robust, cilindric, drept sau puţin curbat, iar inserţia în pălărie este mai mult sau mai puţin excentrică. Suprafaţa himenială este alcătuită din **ţepi** mici şi conici, destul de lungi, puţin decurenţi pe lângă picior. Sunt foarte fragili şi, la simpla atingere, se detaşează imediat de pălărie, înălţime 3,8cm, albicios.

Carnea: este relativ tare şi compactă, cu miros plăcut foarte slab şi gust oarecum amar.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei diferă de la alb-gălbui la culoarea cojii de alună-deschisă, câteodată cu nuanţe portocalii. Piciorul şi ţepii, la început, sunt albicioşi şi, pe parcursul maturizării, capătă aceleaşi culori ca pălăria. Carnea este albă şi, în contact cu aerul, devine galben-maronie.

HABITAT: se găseşte în grupuri dese, cu multe exemplare înghesuite unul într-altul, uneori cu piciorul şi pălăria unite astfel încât parcă formează o singură ciupercă, în pădurile de foioase şi de conifere. De multe ori creşte în şiruri lungi sau în cercuri largi. La deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna, până la apariţia primelor geruri.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată cu varietatea rufescens, comestibilă şi ea, care se deosebeşte printr-un aspect mai plăpând şi prin culoarea tinzând spre roz.

INTERES GASTRONOMIC: este o ciupercă de bună calitate, dar numai când este tânără. Exemplarele bătrâne trebuie fierte mult pentru a elimina gustul amar şi pentru a face comestibilă carnea cam scorţoasă.

Langermannia Gigantea (Beşica porcului)

Aparatul fructifer: de formă globuloasă, poate atinge dimensiuni gigantice şi o greutate de până la 20 kg. Creşterea are loc în timp foarte scurt, câteodată chiar într-o singură noapte. Suprafaţa carpoforului, formată din **exoperidiu,** este netedă şi pieloasă. La bază se poate observa un mic peduncul continuat prin numeroase cordoane miceliare rizoide, datorită cărora ciuperca se fixează de substrat. La maturitate se despică neregulat în partea superioară pentru a permite ieşirea sporilor, diametru 7-80cm, alb.

VARIABILITATE: coloritul aparatului fructifer variază de la alb cu nuanţe roz la maroniu. Gleba este, la început, albă şi compactă, apoi măslinie şi moale, iar la sfârşitul perioadei de maturizare, brună şi prăfoasă.

HABITAT: este o specie rară care creşte de obicei în grupuri, pe terenuri ierboase necultivate, dar şi în grădini, cu condiţia ca acestea să nu fie umede, cel mai frecvent la altitudini joase.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: este uşor de recunoscut datorită culorii sale violacee.

SINONIME: Lycoperdon giganteum, Lycoperdon maximum, Calvatia gigantea.

INTERES GASTRONOMIC: Specia este considerată bună pentru consum numai când ciuperca este tânără şi cu gleba complet albă. în acest caz poate fi consumată chiar crudă sub formă de salată, tăiată felii, nu prea mult sărată, stropită cu lămâie şi lăsată să se macereze circa două ore. Pentru că are carnea compactă, se pretează foarte bine la a fi preparată la grătar sau pane şi prăjită în unt.

Lycoperdon Perlatum (Caşul-ciorii)

La fel ca aproape toate speciile din familia Lycoperdaceae, şi aceasta are aspect de pară.

Suprafaţa sa externă este acoperită cu o membrană tare şi friabilă, uşor de înlăturat, numită **exoperidiu**.

Pedunculul de la bază este neted şi acoperit de un strat fin de pulbere asemănătoare cu mătreaţa, iar în partea superioară sunt întotdeauna prezenţi **ţepi** (aculei) foarte mici, rigizi şi albi, care se detaşează uşor.

În interior ciuperca este, la început, albă şi compactă, diametru 2-5cm, înălţime 3-6cm, alb.

VARIABILITATE: exoperidiul este, la început, alb, apoi devine gălbui-ocru şi, la sfârşitul perioadei de maturizare, maroniu, în acest moment, în mijlocul aparatului fructifer, apare un opercul (orificiu cu un fel de căpăcel) prin care pot ieşi sporii. Gleba este, la început, albă, compactă şi uşor spongioasă, apoi devine moale, de consistenţa cauciucului şi gălbuie, iar, la maturitate, brună şi prăfoasă din cauza numărului mare de spori care s-au format în ea, cu miros acru-acidulat şi neplăcut.

HABITAT: creşte pe pământ, acolo unde găseşte bucăţi de lemn putred, în pădurile de foioase şi de conifere, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: se aseamănă foarte mult cu Lycoperdon piriforme.

SINONIME: Lycoperdon gemmatum.

INTERES GASTRONOMIC: este o specie comestibilă de bună calitate însă numai atât timp cât gleba este albă. Poate fi consumată crudă în salată.

Lycoperdon Piriforme (Para-cerbului)

Aparatul fructifer: este tipic piriform (în formă de pară), subţiat brusc la bază, unde formează un peduncul alungit şi bont, diametru 2-5cm, înălţime 3-8cm, albicios.

Exoperidiul: rigid şi friabil, este acoperit cu aculei care cad repede sau pot fi uşor îndepărtaţi; când cad, lasă liberă suprafaţa netedă de dedesubt, în vârf are, câteodată, un mic gurgui.

VARIABILITATE: Exoperidiul este, la început, alb-imaculat, şi, treptat, devine gălbui şi brun. Gleba, al cărei colorit variază între albicios şi maroniu sau brun-închis, este, iniţial, compactă, apoi moale, asemănătoare cauciucului, transformându-se, în final, într-un fel de pulbere.

HABITAT: Răspândită şi banală, această specie creşte de obicei în grupuri mari, pe cioturi sau pe bucăţi de lemn putred, în pădurile de foioase, în special de fag şi stejar. De la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: este confundată de obicei cu Lycoperdon perlatum, cu aceeaşi valoare gastronomică, dar cu exoperidiul acoperit de aculei mai puţin ascuţiţi.

INTERES GASTRONOMIC: este comestibilă numai până la maturitate, adică atâta timp cât are gleba complet albă.

Lycoperdon Saccatum (Ghioaga-iepurilor)

Aparatul fructifer: la această ciupercă se pot observa: o parte superioară globuloasă şi un peduncul la bază, foarte lung şi puternic. Suprafaţa fin granulată, astfel încât pare zgrunţuroasă, are întotdeauna şanţuri vizibile longitudinale, în partea superioară este aproape mereu prezent un **gurgui** mic şi foarte plat, diametru 3-8cm, înălţime 5-25cm alb.

VARIABILITATE: exoperidiul este variabil în colorit, de la alb-gălbui la brun-deschis. Gleba este, la început, albă şi densă, apoi măslinie, asemănătoare cu cauciucul, iar după maturizare devine brun-negricioasă şi prăfoasă.

HABITAT: poate fi întâlnită solitară, dar şi în grupuri mici prin pădurile de foioase şi de conifere, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: datorită dimensiunilor şi faptului că are suprafaţa acoperită de cute ondulate, nu poate fi confundată cu altă specie.

SINONIME: Calvatia excipuliformis.

INTERES GASTRONOMIC: este considerată bună pentru consum cu condiţia să fie tânără. Trebuie îndepărtat exoperidiul, la fel ca la toate speciile din această familie, pentru că este scorţos, iar piciorul fibros. Este excelentă crudă, în salată.

Laccaria Amethystina

Pălăria: este, la început, emisferică, apoi, convexă, iar la maturitate din ce în ce mai plată şi chiar în formă de pâlnie, foarte firavă dar consistentă. Marginea este întotdeauna destul de ondulată şi crestată, diametru 1-5cm, violetă.

Cuticula: este netedă sau uşor fibroasă.

Piciorul: subţire şi înalt, cilindric şi uneori răsucit, are aspect făinoas in partea superioară şi cu filamente subţiri spre bază, înălţime 2-10cm, violetă.

Lamele: sunt destul de rare, înguste şi relativ groase.

Carnea: este într-un strat subţire, delicată şi rezistentă, inodoră şi cu gust uşor dulceag.

VARIABILITATE: coloritul violet al pălăriei tinde să se decoloreze progresiv. Lamele ciupercii mature par albe din cauza sporilor pe care îi conţin.

HABITAT: este o specie foarte frecvent întâlnită atât în pădurile de conifere cât şi în cele de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: Specie inconfundabilă.

INTERES GASTRONOMIC: cu toate că are o culoare nu prea îmbietoare, este perfect comestibilă şi se pretează la o garnitură mixtă împreună cu alte ciuperci sau legume.

Lactarius Deliciosus (Râşcovul de brad, Pita lui Dumnezeu)

Pălăria: este, la început, convexă, apoi plată, iar la sfârşitul perioadei de maturizare capătă formă de cupă, având uneori în mijloc un gurgui mic, diametru 4-12cm, portocalie.

Cuticula: este netedă, lucioasă şi lipicioasă pe vreme umedă, având pe suprafaţă dungi vizibile concentrice într-o nuanţă mai deschisă sau mai închisă.

Piciorul: este cilindric, bont, subţiat la bază, mai întâi plin, apoi gol în interior. Pe suprafaţa lui sunt vizibile mici gropiţe al căror fund este închis la culoare, înălţime 4-8cm, portocaliu.

Lamele: sunt dese, subţiri şi nu prea înalte, bifurcate şi puţin decurente în lungul piciorului. Carnea este compactă, dar fragilă. Când este ruptă, emană mult suc gros portocaliu-aprins cu gust dulce.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază de la galben-ocru la portocaliu-închis. O dată cu îmbătrânirea, planta se colorează deseori în verde. Piciorul, cu tonalităţi mai deschise decât cele ale pălăriei, este, câteodată, acoperit cu o brumă delicată care îi dă un colorit uşor spre roz. La contactul cu aerul carnea capătă o culoare verzuie, care totuşi dispare în scurt timp.

HABITAT: este o ciupercă obişnuită prin pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi uşor confundată cu alte specii din familia Lactarius care emit un suc portocaliu, ca Lactarius sanguifluus, Lactarius salmonicolor şi Lactarius deterrimus, toate comestibile.

SINONIME: Agaricus deliciosus.

INTERES GASTRONOMIC: ciuperca este comestibilă doar tânără. Oricum, trebuie totuşi fiartă. Pentru că are carnea fragedă, poate fi consumată friptă la grătar.

Lactarius Sanguifluus

Pălăria: este convexă sau plată, câteodată uşor adâncită în centru, foarte densă şi cărnoasă, netedă, lucioasă, dar nu lipicioasă. Marginea sa este la început răsfrântă spre picior, diametru 5-15cm, portocalie.

Piciorul: este cilindric, foarte scurt şi robust, cu suprafaţa brumată, acoperită de mici punctuleţe roşii, înălţime 4-6cm, portocaliu.

Lamele: sunt foarte dese, nu prea înalte, uneori despicate şi decurente de-a lungul piciorului.

Carnea: este compactă, friabilă, alburie, cu pete răzleţe de culoare roşu-intens. Când este tăiată, emană un suc gros de culoare roşie-sângerie.

VARIABILITATE: pălăria variază de la portocaliu la roşu-deschis. Piciorul, la început plin, apoi gol în interior, are o culoare variabilă, de la roşu-portocaliu la violet. Lamele sunt, iniţial, ocru, apoi roz cu reflexe portocalii. Sucul emanat tinde să capete, în contactul cu aerul, un colorit brun-purpuriu.

HABITAT: este o specie nu prea obişnuită, care se întâlneşte în grupuri mici prin pădurile de conifere la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: foarte asemănătoare cu Lactarius deliciosus, de care se deosebeşte prin absenţa unor dâre inelare de pe pălărie şi prin sucul de culoare sângerie.

INTERES GASTRONOMIC: este considerată o specie comestibilă de bună calitate.

Lactarius Volemus (Lăptuca dulce)

Pălăria: foarte mare şi cărnoasă, este, la început, convexă, apoi din ce în ce mai plată şi, la deplină maturitate, devine ca o pâlnie cu marginea iniţial răsfrântă spre picior şi apoi se îndreaptă şi devine ondulată, diametru 5-15cm, portocaliu.

Cuticula: este netedă, mată şi aproape uscată.

Piciorul: este catifelat, bont, puternic, cilindric şi uşor subţiat la bază, înălţime 4-10cm, portocalie.

Lamele: sunt dese, cărnoase şi nu prea înalte, uşor decurente.

Carnea: este alburie, destul de compactă, dar foarte friabilă, cu miros caracteristic de hering, în special la exemplarele mature, şi gust dulce. Când este tăiată emană un suc foarte gros, alb şi dulceag.

VARIABILITATE: pălăria este colorată diferit, de la portocaliu-gălbui la brun-roşcat cu pete mai închise, în special în mijloc. Piciorul, de aceeaşi culoare, este într-o nuanţă mai palidă şi câteodată gălbui în partea superioară. Lamele diferă de la galben-crem la ocru palid. Carnea este alburie, dar, cu timpul, începe să se coloreze în brun.

HABITAT: creşte solitară în zonele cele mai umede din pădurile de foioase şi de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: Vara.

SINONIME: Agaricus volemus, Lactarius lactifluus.

INTERES GASTRONOMIC: bună, după fierbere, se elimină gustul neplăcut.

Leccinum Aurantiacum

Pălăria: este, la început, emisferică şi apoi convexă sau aproape plată, cu marginea mai întâi răsfrântă spre picior, apoi destinsă şi cu un fel de ghirlandă, diametru 5-15cm, roşietică.

Cuticula: este netedă şi, câteodată, catifelată.

Piciorul: cilindric şi uşor evazat în partea superioară, este alb-cenuşiu, cu suprafaţa acoperită de solzişori groşi maronii dispuşi, în şiruri longitudinale, înălţime 6-20cm, albicios.

Porii: sunt foarte mici, rotunzi şi relativ deşi.

Tuburile: sunt lungi şi subţiri, părând spon-gioşi la pipăit.

Carnea: este compactă şi moale, cu miros şi gust delicate şi plăcute.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei diferă de la portocaliu la brun-roşcat. Porii sunt la început albi, apoi gri. Tuburile sunt albe sau galben-crem. Carnea este alburie, dar, la contactul cu aerul, se colorează în bleu, roz sau violet. Prin fierbere, devine neagră.

HABITAT: creşte în pădurile de foioase, în soecial pe sub plopii tremurători, uneori pe sub sălcii, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: este aproape identică în privinţa aspectului cu Leccinum vulpinum, care, însă, creşte numai în pădurile de conifere.

SINONIME: Boletus rufus, Boletus aurantiacus, Leccinum rufum.

INTERES GASTRONOMIC: este o specie comestibilă de bună calitate. Înainte de preparare trebuie înlăturat stratul poros şi tubular care, altfel, este vâscos şi neplăcut la mestecat.

Lepiota Puellaris (Buretele şerpesc şofroniu)

Considerată, în general, o varietate de **Lepiota Rhacodes**, se deosebeşte de aceasta în special prin coloritul mult mai deschis al **pălăriei,** care este alb-imaculat cu solzi mari teposi , de culoarea cojii de alună în nuanţă deschisă.

Piciorul: pronunţat bulbos, este câteodată arcuit la bază. Se deosebeşte de specia tipică, şi prin faptul că, atunci când este tăiată, **carnea** se colorează doar uşor în roz şi nu în mov-închis.

Comestibilitate: Lepiota Puellaris este considerată o ciupercă pe deplin comestibilă.

Morchella Esculenta (Zbârciogul galben)

Partea fertilă care poate fi considerată **pălărie** are formă ovoidală, globuloasă sau conic-largă, cu suprafaţa zbârcită şi perforată, asemănătore unui fagure cu alveole neregulate şi unghiulare.

Această „pălărie" este susţinută de un **picior bont** şi solid, brăzdat în diferite feluri şi uneori cu negi, complet gol pe dinăuntru.

Pălăria şi piciorul comunică prin interior, diametru 4-10cm-ocru- pălăria, înălţimea piciorului este de 5-20cm, alb.

Carnea: este subţire, foarte fragilă, fără miros şi cu gust slab, dar plăcut.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază între galben-murdar şi brun-deschis. Piciorul este, la început, alb şi, apoi, ocru.

HABITAT: zbârciogul poate fi găsit în pădurile rare de foioase, prin tufişuri sau prin luncile ierboase, de la şes la dealurile de altitudine medie. Speciile arboricole cu care se acomodează cel mai bine sunt: ulmii, frasinii, plopii şi salcâmii.

PERIOADA DE CREŞTERE: este o specie precoce care apare primăvara, din martie până în mai.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată cu uşurinţă cu Morchella rotunda, pe care unui autorii o consideră o varietate a sa, care se deosebeşte prin forma rotunjită a pălăriei.

Comestibilitate: este o ciupercă bună pentru consum, însă, la fel ca toţi zbârciogii, nu trebuie consumată în cantităţi exagerate şi nici în mai multe feluri la aceeaşi masă, pentru că provoacă tulburări gastrice destul de grave.

Pleurotus Cornucopiae

Pălăria: nu prea groasă, este, iniţial, convexă, apoi se lăţeşte şi se adânceşte până ia forma de pâlnie, cu suprafaţa deseori ondulată, diametru 4-12cm, gri.

Piciorul: este cilindric şi prins de pălărie în poziţie relativ excentrică, iar suprafaţa este fin striată, înălţime 3-8cm, alb.

Lamele: sunt destul de distanţate între ele, nu prea înalte şi mult decurente în lungul piciorului, formând un fel de reţea bine vizibilă. Sunt, de asemenea, orezente mici lamele.

Carnea: este albă, moale, cu miros slab de făină şi gust delicat.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază de la alb-murdar cu nuanţe roz, la gri-brun şi, câteodată, la galben-ocru. Lamele pot fi colorate de la alb la roz.

HABITAT: această specie creşte în pâlcuri cu exemplare nu prea numeroase, cu piciorul deseori unit, pe trunchiurile diferitelor foioase, de la câmpie la deal.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara -începutul toamnei.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: uşor de recunoscut faţă de alte specii prin reţeaua vizibilă de pe picior.

Comestibilitate: bună, se recomandă să se înlăture cel puţin partea inferioară a piciorului, care are o consistenţă lemnoasă.

Pleurotus Ostreatus (Păstrăvul de fag)

Denumiri populare - păstrăv, păstrăv de fag, buretele negru, găinuşa pădurii, păstrag, păstrăvul cerului, buretele păstrăv.

Pălăria: are 5—15 cm diametru, este orizontală, în formă de scoică sau de ureche, cărnoasă, netedă, cu marginea răsucită, de culoare brună-cenuşie,decolorîndu-se cu vîrsta.

Lamele: sînt albicioase sau uşor gălbui, anastomozate la bază, decurente, largi.

Piciorul: este scurt şi gros de 1- 3 cm grosime şi 2-4 cm înălţime , albicios, cilindric, plin, uneori lipseşte.

Carnea: este albă, dulce, cu miros şi gust plăcut.

Sporii: sunt hialini, albi în masă, cilindrici sau ovoizi, netezi.

Habitat: creşte în tufe mari pe trunchiuri vii sau tăiate de la diferiţi arbori foioşi, producînd un putregai alb al lemnului.

Perioada de creştere: Toamna, pînă la începutul iernii, mai rar vara.

Interes gastronomic: bună, se poate consuma şi murată.

Polyporus Pes-Caprae

Pălăria: foarte cărnoasă şi elastică, la început este convexă şi, apoi, se aplatizează, deseori cu o brazdă adâncă în centru. Marginea este subţire, mult răsucită şi, câteodată, crestată, diametru 6-12cm, brună.

Cuticula: este acoperită cu un strat pâslos de solzi maronii, dispuşi în şiruri regulate.

Piciorul: neted şi cu formă destul de neregulată, este prins de pălărie în poziţie excentrică şi, câteodată, complet laterală, înălţime 3-5cm, albicios.

Porii: sunt foarte largi, cu contur poligonal.

Tuburile: sunt scurte şi decurente în lungul piciorului.

Carnea: este compactă, dar fragilă, cu miros slab şi gust de migdale.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază între brun-închis şi negricios. Porii şi tuburile sunt albi sau gălbui. Carnea are uneori nuanţe verzui.

HABITAT: este o specie destul de rară, care se întâlneşte uneori în grupuri de numeroase exemplare, în pădurile de conifere şi, mai rar, în cele de foioase, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SINONIME: Polyporus scobina-caeus, Albatrellus pes-caprae.

INTERES GASTRONOMIC: este bună, numai când este tânără, înainte de a fi pregătită, trebuie îndepărtate cuticula şi piciorul. Este excelentă friptă pe tablă sau la grătar.

Russula Aeruginea (Vineţica-porcului)

Pălăria: este, la început, convexă şi, apoi, plată, cu o adâncitură la mijloc, cu bordură netedă sau uşor zimţuită, diametru 4-9cm, verzuie.

Cuticula: este verzuie, cu o nuanţă mă închisă în centru, lipicioasă pe vreme umedă şi cu striaţii foarte fine radiale.

Piciorul: este bont, neted, cilindric sau uşor subţiat la bază, înălţime 4-8cm, alb.

Lamele: sunt destt de dese, despicate şi puţin decurente în lungul piciorului.

Carnea: este compactă, cu miros nedefinit şi cu gust iute.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei este foarte uniform, cu nuanţe de verde, mă închise sau mai deschise. Lamele variază de la alburiu la galben-ocru.

HABITAT: este o specie destul de răspândită şi obişnuită în pădurile de conifere dar şi de foioase, unde creşte în special pe sub mesteceni. De la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată uşor cu varietăţile verzi de Russula cyanoxantha, foarte bună de mâncat.

INTERES GASTRONOMIC: specie comestibilă de bună calitate.

Russula Alutacea (Pâinişoara)

Pălăria: foarte compactă şi cărnoasă, este, la început, emisferică şi, apoi, din ce în ce mai plată, cu o adâncitură pronunţată în centru, diametru 7-13cm, violacee.

Cuticula: este netedă, uşor lipicioasă pe vreme umedă şi, câteodată, crăpată, formând dâre concentrice.

Piciorul: este cilindric sau puţin subţiat în partea de sus, foarte consistent şi cărnos, alb cu pete roz la bază, înălţime 4-8cm, alb.

Lamele: nu sunt dese, destul de cărnoase şi foarte puţin decurente în lungul piciorului.

Carnea: este albă, foarte densă, cu miros slab de fructe şi gust dulce.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază de la violaceu la roşu-purpuriu sau brun-verzui. Lamele sunt galbene sau ocru.

HABITAT: ciupercă foarte răspândită în pădurile de foioase, în special pe terenuri calcaroase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată cu Russula olivacea, deasemenea comestibilă.

INTERES GASTRONOMIC: este vorba despre o ciupercă bună pentru consum, pretabilă la diferite reţete culinare.

Russula Aurata (Hulubița aurie)

Pălăria este, la început, convexă şi, apoi, din ce în ce mai plată, iar la maturitate deplină, devine adâncită, cu suprafaţa foarte ondulată, diametru 4-10cm, roşie-portocalie.

Cuticula: netedă, lucioasă, lipicioasă pe vreme umedă, este, uneori, pătată cu galben. Marginea este subţire şi cu striaţii fine, în special la exemplarele mature.

Piciorul: este cilindric sau uşor subţiat în partea superioară, cu baza relativ îngroşată, foarte compact şi fragil, înălţime 4-8cm, alb.

Lamele: sunt dese, foarte înalte, câteodată despicate, niciodată decurente.

Carnea: este albă sau gălbuie sub cuticulă, foarte densă şi, fragilă, cu miros aproape imperceptibil şi gust plăcut dulce.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei poate varia de la roşu-portocaliu la roşu-violet, cu nuanţe galbene care câteodată se extind pe toată suprafaţa. Piciorul este alb sau gălbui, în special pe porţiunea inferioară, cu pete maronii vizibile ca dimensiuni. Lamele, într-o culoare variabilă de la alb-crem la ocru, au marginea de un galben-auriu frumos şi, câteodată, sunt legate între ele prin vinişoare foarte subţiri, mai dese în zona de lângă picior.

HABITAT: poate fi întâlnită în grupuri mici prin locurile mai umede şi mă umbroase din pădurile de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: de la sfârşitul primăverii până vara târziu.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată cu Russula emetica necomestibilă, dar uşor de recunoscut imediat, datorită gustului său acru.

INTERES GASTRONOMIC: bună pentru consum. Trebuie însă gătită la scurt timp după ce a fost culeasă, pentru că se depreciază rapid.

Russula Decolorans

Pălăria este, la început, emisferică, apoi plată şi, la maturitate deplină, uşor adâncită, cu marginea netedă sau striată, cu lobi de forme neregulate, diametru 4-15cm, brună-roşcată.

Cuticula este netedă, lucioasă şi uşor lipicioasă, relativ greu de îndepărtat de pe pălărie.

Piciorul este robust, cărnos, destul de îngroşat la bază şi subţiat la vârf, cu suprafaţa relativ zgrunţuroasă, înălţime 4-8cm, alburiu.

Lamele nu sunt prea dese, subţiri şi slab aderente la picior.

Carnea este compactă, albă la exemplarele tinere, aproape inodoră şi cu gust dulce.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei diferă de la roşu-brun la culoarea cojii de alună. Piciorul, mai întâi plin şi apoi spongios, este, iniţial, alb şi, apoi, negricios. Lamele diferă de la alb-crem la gri, mai mult sau mai puţin închis; când sunt atinse tind să se înnegrească. Carnea, în contact cu aerul, devine gri.

HABITAT: creşte în grupuri, uneori destul de numeroase, în pădurile de conifere ş printre afini, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE: Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: se aseamănă foarte mult cu Russula paludosa, comestibilă, care creşte în aceleaşi locuri.

INTERES GASTRONOMIC: bună pentru consum, cu un gust fin.

Russula Integra (Pâinişoara-cucului)

Pălăria, destul de tare şi cărnoasă, este la început convexă, apoi treptat devine plată sau uşor adâncită, în special în mijloc, cu suprafaţa relativ ondulată. După un timp, pe margine apar striaţii vizibile şi se răsfrânge în sus, 6-15cm, brună.

Cuticula este umedă, lipicioasă şi foarte lucioasă.

Piciorul este cilindric, bont, foarte dens, cu suprafaţa deseori zbârcită, înălţime 4-9cm, alb.

Lamele, înalte şi cărnoase, multe dintre ele despicate şi neaderente la picior, nu sunt prea dese.

Carnea este compactă, albă, cu miros greu perceptibil şi gust dulce.

VARIABILITATE: coloritul pălăriei variază de la brun-închis la brun-gălbui, la brun-violet şi măsliniu. Piciorul, la început plin, apoi spongios şi, la maturitate, gol în interior, este, iniţial alb şi apoi brun-gălbui. Lamele sunt mai întâii albe şi, apoi. gălbui. Cu trecerea timpului, carnea are tendinţa de a se îngălbeni.

HABITAT: se întâlneşte în grupuri prin pădurile de conifere de la munte, pe sol calcă ros.

PERIOADA DE CREŞTERE: Vara-începutul toamnei.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: poate fi confundată cu numeroase specii din familia Russulaceae care au gust acru sau iute. Se aseamănă mult cu Russula alutacea (pâinişoarele) şi ea bună de consumat.

INTERES GASTRONOMIC: specie comestibilă de bună calitate, în special în amestec cu alte ciuperci.

Russula Turci

Pălăria (4,5-10 cm), de culoare variabilă, moale şi nu prea cărnoasă, este, iniţial, convexă, apoi plată sau adâncită, cu marginea striată la exemplarele mature.

Cuticula este netedă, lucioasă şi foarte lipicioasă.

Piciorul este cilindric, cărnos şi compact, mai întâi plin şi, apoi, cavernos.

Lamele sunt aderente, cu vinişoare şi nu prea dese.

Carnea este compactă şi elastică, cu miros de iod şi gust dulce.

Habitat- creşte numai în pădurile de conifere, la munte.

Interes Gastronomic: de calitate bună.

Russula Vesca (Pâinea-pământului)

Pălăria este inițial convexă și, apoi, din ce în ce mai plată, iar la maturitate deplină, adâncită, cu bordura ușor ondulată, diametru 6-10cm, roz.

Cuticula este netedă, puțin zbârcită și lipicioasă pe vreme umedă.

Piciorul este cilindric, ușor subțiat la bază și cu suprafața relativ zbârcită, înălțime 3-10cm, alb.

Lamele sunt dese, cărnoase și înalte aderente sau puțin decurente în lungul piciorului. Pe vreme umedă emană picături mici de lichid apos, care, când se usucă, lasă niște pete gălbui.

Carnea este foarte densă și compactă, inodoră și cu gust de nucă sau de alune.

VARIABILITATE. Pălăria este roz de culoarea cărnii crude, cu partea din mijloc mă închisă, câteodată violetă și chiar maronie. Piciorul, mai întâi plin, apoi continând o substanță spongioasă, este alb, cu pete galbene sau brun-roșcate. Lamele sunt albicioase, câteodată cu reflexe galben-verzui. Carnea albă are tendința de a deveni brună.

HABITAT. Specie foarte obișnuită în pădurile de foioase și de conifere, la câmpie și la deal.

PERIOADA DE CREȘTERE. Se găsește vara.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este greu să fie confundată.

INTERES GASTRONOMIC. Bună pentru consum, se pretează și la uscare.

Russula Viscerens

Pălăria, foarte groasă, compactă şi cărnoasă, este, la început, globuloasă, apoi convexă, plată şi, la sfârşitul perioadei de maturizare, uşor adâncită, cu suprafaţa, uneori, relativ ondulată. Marginea, netedă sau puţin striată, are uneori crestături adânci, radiale; diametru 5-15cm, alb-verzuie.

Cuticula, cu aspect uscat, este albicioasă şi acoperită de o mulţime de negi proeminenţi, verzui, deseori cu formă poligonală.

Piciorul: este cilindric, robust şi compact, cu suprafaţa brumată în partea superioară, înălţime 4-9cm, alb.

Lamele sunt foarte dese, înalte şi cărnoase, puţin aderente.

Carnea este albă, consistentă şi compactă, cu gust dulce.

VARIABILITATE. Negii de pe pălărie au o culoare care variază de la verde-deschis, la verde ca arama coclită şi verde-măsliniu. Câteodată, pălăria este complet albă sau de culoarea cojii de alună, dar întotdeauna sunt prezente crăpăturile poligonale. Lamele sunt alb-crem, deseori pătate cu brun-roşcat. Carnea piciorului poate căpăta nuanţe roşietice.

HABITAT. Creşte în grupuri cu exemplare uneori numeroase prin iarbă, în pădurile de foioase şi rareori de conifere, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE: Inconfundabilă.

INTERES GASTRONOMIC. Ciupercă de bună calitate, mult căutată pentru gustul său delicat.

Suillus badius (Hribul murg)

Pălăria, destul de cărnoasă şi consistentă, la început este emisferică şi, apoi, convexă sau aproape plată, iniţial cu bordură răsfrântă în jos, spre picior şi, apoi, ridicată, uneori răsfrântă în sus, diametru 4-15cm, brună.

Cuticula este catifelată, dar, pe vreme umedă, devine lipicioasă.

Piciorul poate fi subţire şi cilindric, dar şi robust, bont, tare şi cărnos, având pe suprafaţa sa firişoare subţiri care îi dau un aspect catifelat, înălţime 4-12cm, coajă de alună.

Porii sunt mici şi unghiulari.

Tuburile sunt de dimensiuni diferite şi, de obicei, aderente la picior.

Carnea este relativ tare şi compactă, cu miros slab de fructe şi gust dulceag.

VARIABILITATE. Pălăria este brun-închisă şi câteodată negricioasă. Coloritul piciorului variază între maro-coajă de alună şi brun, cu suprafaţa, iniţial, fibroasă şi, apoi, netedă. Stratul poros, albicios, gălbui sau verzui, când este atins, se pigmentează rapid în bleumarin. Tuburile sunt galbene sau măslinii. Carnea este albă cu pete gălbui, răspândite neregulat.

HABITAT. Este o specie destul de obişnuită şi creşte numai în pădurile de conifere şi foioase, în special de stejar, fag şi castan, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi uneori confundată cu Boletus edulis, care însă nu-şi schimbă culoarea niciodată.

SINONIME. Boletus badius, Xerocomus badius.

INTERES GASTRONOMIC. Specie de bună calitate din punct de vedere gastronomic, potrivită pentru orice mod de preparare. Se pretează şi la conservarea în oţet sau în ulei.

Suillus Granulatus (Pitoaşca)

Pălăria, destul de compactă şi cu consistentă elastică, la început, este emisferic-conică, apoi, convexă sau aplatizată, cu marginea mai întâi răsfrântă în jos, spre picior şi, mai târziu, îndreptată în sus, diametru 4-10cm, ocru.

Cuticula netedă, lucioasă şi destul de vâscoasă, se detaşează uşor de pe carnea pălăriei.

Piciorul este cilindric sau şerpuit în mod neregulat, foarte dur şi compact, în partea superioară are o suprafaţă zgrunţuroasă, galbenă sau brun-roşcată, înălţime 4-9cm.

Porii mici şi unghiulari, emană picături foarte mici de lichid lăptos care, uscându-se, formează un fel de brumă maronie.

Tuburile sunt scurte, aderente sau decurente de-a lungul piciorului.

Carnea este fragedă şi moale, nu-şi schimbă culoarea în contact cu aerul, are miros plăcut, tipic, de ciupercă şi gust dulceag.

VARIABILITATE. Pălăria poate avea numeroase nuanţe diferite de ocru, brun-gălbui şi maroniu. Zona zgrunţuroasă de pe picior, la început, este galben-crem şi, apoi, maroniu. Stratul poros este, mai întâi, galben-palid şi, apoi, de culoarea sulfului. Tuburile sunt gălbui sau verzui.

HABITAT. Această ciupercă poate fi întâlnită atât în pădurile de foioase, cât şi în cele de conifere, în special de pini, de la câmpie la munte. Se poate dezvolta complet, până la maturitate, de mai multe ori în acelaşi sezon.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă mult cu Boletus collinitus, care însă nu emană prin pori picături de lichid.

SINONIME. Boletus circinatus, Boletus granulatus, Ixocomus granulatus.

INTERES GASTRONOMIC. Doar exemplarele tinere sunt comestibile, de bună calitate. Când este veche, este destul de indigestă şi dă uneori efecte laxative neplăcute, înainte de fierbere, se recomandă să se îndepărteze cuticula de pe pălărie pentru că este deosebit de vâscoasă, în timpul acestei operaţiuni este necesar să fie protejate mâinile, pentru că această ciupercă emite o substanţă colorantă greu de şters.

Suillus Luteus (Turta-vacii)

Pălăria, foarte cărnoasă şi tare, la început este emisferică, apoi convexă şi, în final, plată, cu marginea ondulată şi cu lobi, diametru 4-12cm, maronie.

Cuticula este netedă, relativ lipicioasă şi lucioasă, cu striaţii foarte fine radiale, violacee; poate fi uşor detaşată de pălărie.

Piciorul, solid şi masiv, cilindric sau uşor şerpuit, are în porţiunea superioară un inel vizibil, cu marginea zdrenţuită, înălţime 4-10cm, gălbui.

Porii sunt foarte mici şi unghiulari.

Tuburile sunt lungi şi aderente.

Carnea este moale şi compactă, cu gust şi miros aproape imperceptibile.

VARIABILITATE. Pălăria este maronie cu nuanţe violacee mai mult sau mai puţin accentuate. Piciorul este galben cu puncte roşu-brune deasupra inelului şi alb-gri dedesubtul lui. Inelul este, iniţial, lipicios şi alburiu, apoi se usucă în jurul piciorului, căpătând nuanţe violete la început şi maronii mai târziu. Carnea poate fi albă sau gălbuie; îmbătrânind prea mult are tendinţa de a deveni apoasă.

HABITAT. Este o ciupercă foarte obişnuită pe porţiunile ierboase din pădurile de conifere, în special de pini, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este greu să fie confundată cu alte specii din genul Boletus.

SINONIME. Boletus luteus, Boletus aanulatus, Ixocomus luteus.

INTERES GASTRONOMIC. Această ciupercă este comestibilă de bună calitate, cu condiţia să fie tânără. Exemplarele mature sunt relativ alterate şi devin indigeste, în orice caz este întotdeauna necesară îndepărtarea cuticulei din cauză că este foarte lipicioasă.

COMESTIBILITATE

MEDIOCRĂ

Boletinus Cavipes

Pălăria, destul de subţire şi cu consistenţă elastică, are, la început, formă de clopot, apoi este convexă şi, la maturitate, plată, cu suprafaţa ondulată şi gurgui mic, dar vizibil. De-a lungul marginii, care, câteodată, este crestată, sunt vizibile, ca un tiv, fragmente mari rămase din volvă, diametru 4-12cm, brună.

Cuticula este acoperită cu peri fini care se simt la pipăit.

Piciorul, îngroşat la mijloc şi cu un început de rădăcină la bază, este complet gol în interior. Pe vreme ploioasă, el se umple cu apă, în partea superioară, este prezent întotdeauna un inel la început lipicios şi apoi pufos, înălţime 4-10cm, brun.

Porii sunt foarte largi şi unghiulari.

Tuburile, bine prinse de pălărie, sunt scurte şi mult decurente pe lângă picior.

Carnea este elastică şi fibroasă, cu miros şi gust greu perceptibile.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei se schimbă de la brun, la roşu-ruginiu şi câteodată la galben. Porii şi tuburile sunt, la început, galbeni şi, apoi, măslinii. Carnea poate fi de culoare galben-deschis sau galben-citron.

HABITAT. Se întâlneşte frecvent în pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este inconfundabilă cu alte specii pentru că este singura din acest gen care are piciorul gol în interior.

SINONIME. Boletus cavipes.

INTERES GASTRONOMIC. Este specie comestibilă de valoare redusă din cauza consistenţei cărnii, asemănătoare cu cauciucul. Poate fi conservată, prin uscare.

Boletus Chrysenteron (Hribul de muşchi)

Pălăria la început convexă şi, apoi, aproape plată, este tare şi elastică, diametru 4-12cm, maronie.

Cuticula, catifelată, la ciuperca matură este acoperită cu crăpături adânci care lasă să se vadă coloritul roşu-aprins al cărnii.

Piciorul este alungit şi subţiat la bază, cilindric, dar, de cele mai multe ori, curbat, cu puncte foarte dese, roşcate, înălţime 4-10cm, roşiatic.

Porii sunt largi şi colţuroşi.

Tuburile sunt destul de lungi.

Carnea este tare şi elastică, având miros de fructe şi gust slab dulceag.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la gri-maroniu la brun-roşcat. Porii şi tuburile sunt, la început, galbeni şi, la maturitate, măslinii.

HABITAT. Foarte obişnuită în pădurile de foioase şi, mai rar, în cele de conifere, poate fi întâlnită destul de frecvent şi în parcurile din oraşe.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Boletus ferrugineus, care are pălăria mai roşietică.

SINONIME. Xerocomus chrysenteron.

Comestibilitate: mediocră.

Boletus Pulverulentus

Pălăria, destul de cărnoasă şi tare, este, la început, emisferică şi, apoi convexa sau plată, cu mici umflături pe suprafaţă şi cu marginea ondulată, diametru 5-12cm, brun-roşcată.

Cuticula este catifelată, dar, pe vreme umedă, devine lipicioasă.

Piciorul este plin, cilindric, câteodată subţiat la bază; aceasta se prelungeşte în pământ într-un fel de rădăcină groasă, înălţime 5-10cm, galben-roşcat.

Porii sunt relativ largi cu contur colţuros.

Tuburile, măslinii, sunt înalte, aderente la picior şi uşor de îndepărtat de pe pălărie.

Carnea este compactă, cu miros slab şi gust dulce aproape imperceptibil.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei poate varia de la brun-roşcat la gri-măsliniu, dar, când este atinsă, devine albastră. Piciorul este galben-auriu în partea de sus, cu puncte roşii la mijloc şi la bază. Când este atinsă, se pigmentează cu negru-albăstrui. Când sunt frecaţi cu degetele, porii devin albastru-închis, culoare care se transformă treptat în verde-negricios. Carnea, galbenă, când este tăiată, devine albăstruie, uneori chiar neagră.

HABITAT. Pe terenuri ierboase şi cu muşchi, în păduri de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se deosebeşte uşor de alte specii din acest gen, datorită schimbării rapide a culorii cărnii.

SINONIME. Xerocomus pulverulentus.

Comestibilitate: doar exemplarele tinere sunt comestibile, deşi de calitate mediocră, când este matură, ciuperca devine amară.

Boletus Subtomentosus (Buza-caprei)

Pălăria, cărnoasă şi moale, este, la început, emisferică şi apoi relativ convexă, cu marginea ondulată şi despicată, diametru 4-12cm, măslinie.

Cuticula este foarte catifelată, aproape lânoasă.

Piciorul este bont, câteodată şi curbat. Suprafaţa sa este acoperită de un puf roşietic sau are nişte zbârcituri longitudinale, ca o reţea cu ochiuri mari, înălţime 4-10cm, ocru.

Porii sunt foarte mici şi unghiulari.

Tuburile sunt destul de dezvoltate şi aderă la picior printr-un cârlig.

Carnea este moale şi compactă, cu miros şi gust aproape imperceptibile.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între galben-verzui şi ocru. Cuticula, din catifelată, se transformă cu timpul în netedă, cu zbârcituri galbene. Piciorul este gălbui, uneori pătat, mai mult sau mai puţin cu brun. Tuburile sunt, la început, galbene şi, apoi, măslinii.

HABITAT. Creşte pe terenuri ierboase şi cu muşchi din pădurile de foioase, atât la câmpie cât şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă mult cu Boletus ferrugineus şi cu Boletus chrysenteron, de care, totuşi, se poate deosebi uşor datorită absenţei pigmentaţiei cu roşu din carnea de sub cuticula pălăriei.

SINONIME. Xerocomus subtomentosus, Boletus communis.

INTERES GASTRONOMIC. Este o specie comestibilă de valoare modestă, datorită gustului foarte slab al cărnii sale.

Guepinia Rufa

Aparatul fructifer este gelatinos şi elastic, ca nişte lopăţele sau pâlnii lunguieţe,înălţime 3-12cm, roşu, cu o crestătură adâncă longitudinală care ajunge până la punctul de contact cu pământul, acolo unde uneori se poate observa un **picior** foarte mic.

Suprafaţa internă este netedă şi lucioasă, iar cea externă, unde se află **himenul**, este formată din cute subţiri şi zbârcite.

Carnea este subţire, fragedă, gelatinoasă şi elastică, având mirosul greu sesizabil şi gustul plăcut.

VARIABILITATE. Coloritul acestei ciuperci variază de la roşu-portocaliu la roşu-închis, câteodată cu nuanţe violacee.

HABITAT. Creşte în grupuri, câteodată cu foarte numeroase exemplare, în pădurile de conifere, în special pe pământul foarte umed, printre muşchi şi pe bucăţile de lemn muiate de apă. La munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SINONIME. Guepinia helevelloides, Gymcephalus rufus.

INTERES GASTRONOMIC. calitate mediocră, se poate consuma numai când este tânără, când este bătrână, devine indigestă.

Hygrophoropsis Aurantiaca (Buretele portocaliu)

Pălăria, relativ consistentă şi cărnoasă, este, la început, convexă, apoi adâncită mult, chiar în formă de pâlnie, cu marginea răsfrântă în jos şi suprafaţa acoperită de un puf catifelat, diametru 2-8cm, portocalie.

Piciorul este bont şi puternic, de obicei curbat la bază. înălţime 3-5cm, portocaliu.

Lamele sunt dese, destul de înguste, deseori bifurcate şi decurente de-a lungul unei porţiuni din picior.

Carnea este foarte compactă, cu gust aproape imperceptibil şi miros de pământ.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei şi al piciorului variază de la galben-sulf la portocaliu intens.

HABITAT. Specie destul de comună în pădurile de conifere şi în lunci, de la deal la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Începând de la sfârşitul verii până toamna, la primele îngheţuri.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi uşor confundată cu Cantharellus cibarius (gălbiorii).

SINONIME. Clitocybe aurantiaca, Cantharellus aurantiacus, Agaricus aurantiacus.

COMESTIBILITATE. Mediocră.

Lactarius Deterrimus

Pălăria, în formă de pâlnie, este portocalie cu nuanţe verzui.

Piciorul este cilindric, puternic erodat, gol în interior.

HABITAT. Se întâlneşte în pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

Specii asemănătoare: se aseamănă cu Lactarius deliciosus, se deosebeşte de aceasta prin **sucul** de culoare portocalie, care, în contact cu aerul, devine roşu-închis şi prin gustul amărui.

COMESTIBILITATE. Mediocră.

Leccinum Carpini (Pitarca)

Pălăria, foarte groasă, cărnoasă şi cu consistenţă elastică, la început este emisferică, apoi convexă, cu marginea iniţial răsfrântă în jos, spre picior şi, apoi, plată, diametru 3-12cm, brună-gri.

Cuticula este zbârcită neregulat, catifelată pe vreme uscată şi lucioasă pe vreme umedă.

Piciorul este cilindric sau uşor subţiat la vârf, cu suprafaţa acoperită de solzi minusculi gri-negricioşi, dispuşi în şiruri longitudinale, înălţime 8-14cm, brun-gri.

Porii sunt foarte mici şi rotunzi şi cu aspect spongios.

Tuburile sunt foarte lungi şi înguste, apoase şi moi.

Carnea este albă, cea din pălărie, moale şi fibroasă cea a piciorului, cu miros foarte slab şi gust delicat şi plăcut.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la gri-maroniu la gri-cenuşiu, la ocru şi, câteodată, la alburiu. Pe măsură ce ciuperca se maturizează, cuticula pălăriei se retrage, lăsând la vedere tuburile marginale. Porii şi tuburile sunt la început albicioşi şi apoi gri. Solzii de pe picior sunt, iniţial, albicioşi, apoi gălbui şi, în final, brun-negricioşi, în contact cu aerul, carnea se pigmentează mai întâi cu roz-violet, apoi cu gri şi mai târziu, devine neagră. Prin fierbere, devine neagră.

HABITAT. Creşte numai în pădurile de foioase, în special pe sub carpeni, mesteceni, plopi şi aluni, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-începutul toamnei.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este uşor de confundat cu Leccinum scabrum şi cu Leccinum duriusculum, cu aceeaşi valoare gastronomică.

SINONIME. Boletus scaber, Boletus griseus, Leccinum griseum.

COMESTIBILITATE. Mediocră, trebuie consumată imediat după ce a fost culeasă, deoarece carnea sa are tendinţa de a se altera rapid. Se recomandă îndepărtarea piciorului şi a cuticulei.

Russula Ochroleuca

Pălăria (5-12 cm), convexă sau adâncită în mijloc, este cărnoasă, fragilă, gălbuie, cu marginea striată la exemplarele mature.

Piciorul, alb, este masiv, tare, cilindric, spongios şi, deseori, îmbibat cu apă.

Lamele sunt dese, albe, şi, treptat, se pătează într-o nuanţă mai închisă.

Carnea, albă şi flască, este aproape inodoră şi cu un gust slab picant.

HABITAT. Specie obişnuită în pădurile de conifere şi de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

COMESTIBILITATE. Mediocră.

Russula Violeipes

Pălăria (4-8 cm), cărnoasă, convexă şi apoi adâncită, are un colorit care diferă de la galben-măsliniu, la roşu violaceu şi brun-roşcat.

Cuticula este netedă şi cu aspect mătăsos.

Piciorul este tare, rigid, făinos în partea de sus, mai întâi plin, apoi spongios, şi, la maturitate, cavernos.

Lamele sunt dese, subţiri şi înalte, deseori despicate la extremitatea dinspre picior şi foarte unsuroase.

Carnea, compactă, fragilă şi dulce, are un miros ca de raci fierţi.

HABITAT. În pădurile de foioase şi de conifere, la deal şi la munte.

INTERES GASTRONOMIC. Specie comestibilă de calitate mediocră.

Russula Xarampelina (Scrumbia-pădurii)

Pălăria, destul de cărnoasă şi groasă, este, la început, convexă şi, apoi plată şi, la sfârşitul maturizării, adâncită, colorată diferit şi cu marginea foarte striată, în special la exemplarele mature, diametru 4-12cm.

Cuticula este netedă, lucioasă şi lipicioasă pe vreme umedă.

Piciorul este relativ subţire, cilindric sau subţiat în partea de sus, unde este alb cu nuanţe roz, înălţime 2-6cm, alb.

Lamele sunt destul de dese, cărnoase şi înalte, deseori legate între ele prin vinişoare subţiri.

Carnea este albă, dar în contact cu aerul se colorează în verde. Are un miros tipic de scrumbie şi gust dulce.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei, destul de variat, diferă de la verde-albăstrui la galben, la alb şi la roşu-purpuriu. Piciorul are deseori nuanţe de roz sau de brun. Lamele sunt la început albicioase şi apoi ocru.

HABITAT. Creşte în grupuri mici prin pădurile de foioase şi de conifere, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu alte specii de Russulaceae datorită variaţiilor de culoare.

COMESTIBILITATE. Mediocră.

Verpa Bohemica (Zbârciogul fals, Zbârciogul timpuriu)

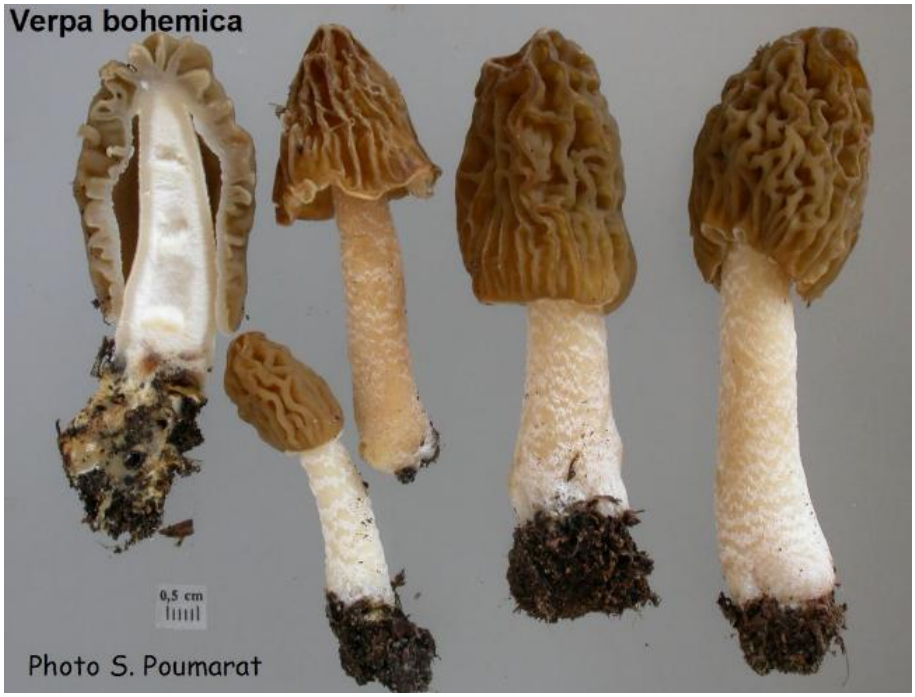

Pălăria are 2-4cm în diametru şi 2-5cm lungime, cu o formă conică sau de clopot. Prezintă increţituri care formează şanţuri longitudinale, de multe ori unite. Pălăria este unită cu piciorul doar la vârf, marginea fiind liberă complet.

Piciorul are 6-12cm lungime şi 1-2,5cm grosime, de culoare albă-crem şi se subţiază de la bază spre vârf. La inceput este plin cu o reţea buretoasă, dar la maturitate devine gol.

Carnea este albă, iar **sporii** sunt galbeni.

VARIABILITATE. Culoarea pălăriei poate varia de la brun-gălbuie la brun-roşcată.

HABITAT. Poate creşte solitară sau în grupuri pe terenuri umede şi însorite, de preferat pe malurile răurilor, în pădurile de plopi şi sălcii, de multe ori îngropate în stratul de frunze moarte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Primăvara devreme.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Verpa Conica (dar care are pălăria mai netedă), Morchella Semilibera (care are striaţiile pălăriei ca o reţea-fagure).

COMESTIBILITATE. Mediocră, chestionabilă. Dacă este consumată in cantităţi mari la o masă, sau în zile succesive, poate deveni toxică, din cauza toxinei gyromitrină pe care o produce in cantităţi mici. Simptomele sunt similare cu cele ale intoxicaţiei cu Gyromitra Esculenta.(tulburări gastro-intestinale, necoordonare musculară).

Verpa Conica (Zbârciogul corcit)

Pălăria, de formă ovoidală sau conică, uneori ca un clopot, are suprafaţa relativ neregulată, uşor zbârcită şi vag alveolată. Este unită cu piciorul, diametru 3-6cm, măslinie.

Piciorul este cilindric, albicios, gol în interior, cu suprafaţa acoperită de bobite mici maronii, dispuse în şiruri, înălţime 6-12cm, albicios.

Carnea este fragedă şi fragilă, aproape fără miros şi gust.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între măsliniu şi brun-închis ori deschis.

HABITAT. Este o specie relativ obişnuită, care creşte printre tufe sau mărăcinişuri, pe soluri calcaroase.

PERIOADA DE CREŞTERE. Sfârşitul primăverii.

Comestibilitate: mediocră.

Verpa Digitaliformis

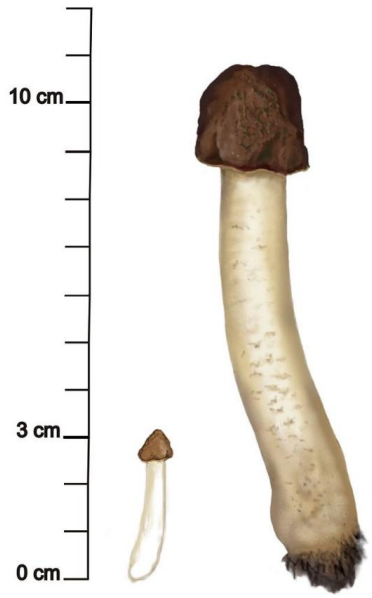

Pălăria, conică sau în formă de clopot, are o suprafaţă destul de neregulată, uşor zbârcită şi, pe alocuri, alveolară, câteodată cu adâncituri pronunţate şi cu gurgui în vârf, diametru 2-4cm, brună.

Piciorul este fragil, complet gol în interior, destul de alungit, ciliindric sau uşor turtit, cu suprafaţa acoperită de solzi foarte fini, în şiruri orizontale, înălţime 5-10cm, albicios.

Carnea este fragedă şi fragilă, aproape lipsită de miros şi gust.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la gălbui până la brun-roşcat. Piciorul este colorat între gălbui şi albicios.

HABITAT. Specia aceasta, destul de rară, creşte pe aproape orice fel de teren ierbos şi în luminişurile de pădure, de la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. În primele luni ale primăverii.

Comestibilitate: mediocră, nu trebuie consumată în mai multe feluri la aceeaşi masă din cauza efectelor pe care acidul helvellic le poate avea asupra organismului.

NECOMESTIBILE

Boletus Albidus

Pălăria, foarte groasă şi cărnoasă, este, la început ,emisferică şi, apoi, convexă sau aproape plată, având pe suprafaţă mici cocoaşe şi cu marginea mai întâi răsucită spre picior, apoi aplatizată şi puţin ondulată. diametru 5-12cm, albicioasă.

Cuticula este uscată, câteodată cu crăpături sau gropiţe.

Piciorul poate fi ori cilindric, ori puţin îngroşat la bază, cu suprafaţa neregulată şi cu o reţea fină în partea superioară, înălţime 5-8cm, albicios.

Porii sunt rotunzi şi mici.

Tuburile, galbene, sunt foarte lungi şi subţiri.

Carnea este tare şi compactă, cu miros plăcut şi gust amar.

VARIABILITATE. Pălăria întotdeauna deschisă la culoare, variază între alb şi gri, culoarea cojii de alună sau verzui. Piciorul este albicios sau galben-deschis, acoperit cu o reţea, galben-aprins în partea superioară şi verzui în cea inferioară. Când sunt tăiaţi, porii, din galbeni devin verzi-albăstrui. Carnea, albicioasă, este măslinie la baza piciorului şi albastră sub tuburi. Când este tăiată devine, dar pentru scurt timp, albăstruie.

HABITAT. Creşte în pădurile de foioase, în special în locuri însorite. La deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este o ciupercă inconfundabilă datoritã coloritului său foarte deschis.

Boletus Calopus

Pălăria, destul de cărnoasă şi compactă, este, la început, globuloasă şi, apoi, convexă, având pe suprafaţă mici cocoaşe şi cu marginea larg ondulată, diametru 6-15cm, măslinie.

Cuticula este uscată şi catifelată.

Piciorul, foarte tare, gros şi robust, în formă de pară sau chiar sferic, este acoperit cu o reţea fină roşie, aproape întotdeauna înfipt adânc în pământ, înălţime 7-10cm, roşu.

Porii sunt foarte mici şi rotunzi.

Tuburile sunt lungi, subţiri şi întotdeauna aderente la picior.

Carnea este destul de compactă, gri-alburie cu nuanţe gălbui, cu miros acru şi gust amar.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la gri-deschis la brun-măsliniu-deschis cu pete alb-gălbui. Porii sunt de culoare galben-citron sau verzui, iar, când sunt atinşi, devin albăstrui. Tuburile sunt, iniţial, galbene şi, apoi, măslinii. Piciorul este galben pe porţiunea superioară şi roşu-aprins în rest, cu o reţea roşie care devine brună spre bază. Carnea, albă sau gălbuie, când este tăiată, capătă o culoare verde-albăstruie.

HABITAT. Creşte frecvent în pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. De obicei este confundată cu Boletus satanas (hrib ţigănesc, hribul-dracului), toxică, şi cu Boletus Iuridus (buretele-vrăjitoarei, hribul-mistreţului), comestibilă, cu gust dulceag.

SINONIME. Boletus pachypus, Tubisporus calopus.

Boletus Purpureus (Buretele roşu de stejar)

Pălăria, foarte cărnoasă şi compactă, este, la început, globu-loasă şi, apoi, relativ convexă, cu marginea puţin ondulată, diametru 5-20cm, roşiatică.

Cuticula este neregulată şi delicat catifelată.

Piciorul este bont, în formă de pară, cu baza destul de îngroşată şi având pe suprafaţa sa o reţea roşie foarte complicată, care acoperă culoarea de bază, înălţime 6-15cm, roşu.

Porii sunt mici, rotunzi sau colţuroşi.

Tuburile sunt lungi şi puţin aderente la picior.

Carnea foarte tare şi compactă, are miros slab acru, de fructe şi gust dulceag.

VARIABILITATE. Pălăria este brun-roşcată, cu pete negre de diferite mărimi. Când este atinsă, devine albastru-închis. Porii, roşu-sângerii, se colorează în albastru când sunt frecaţi cu degetele. Tuburile sunt, la început, de culoare galben-aurie şi apoi, măslinii, devenind şi ele albastre când sunt atinse. Dacă este tăiată, carnea se colorează imediat în albastru şi, în câteva ore, se face roşu-închis.

HABITAT. Creşte în păduri de foioase, în special pe sub fagi, în locuri însorite şi pe soluri calcaroase. De la deal la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este uşor de confundat cu Boletus satanas (hribul-dracului), de asemenea necomestibilă, care, totuşi, are reţeaua de pe picior mai deasă.

Hellvela Crispa (Zbârciogul Creţ)

Pălăria este formată dintr-o foaie subţire, cu un contur neregulat, împărţită în trei lobi semănând cu o şa, diametru 3-6cm, albicioasă.

Partea superioară este zbârcită şi alb-murdară, iar cea inferioară este catifelată şi ocru.

Piciorul este cilindric sau în formă de măciucă, cu goluri în interior şi cu nervuri pronunţate longitudinale, deseori ramificate şi încrucişate, înălţime 3-8cm, alb.

Carnea este foarte subţire, dar dură, cu miros şi gust nedefinite.

VARIABILITATE. Partea superioară a pălăriei este albicioasă, cu nuanţe gălbui sau roz. Piciorul poate fi alb sau gălbui.

HABITAT. Creşte în locuri umede din pădurile de foioase sau, mai rar, de conifere, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă foarte mult cu Gyromitra infula, totuşi, are dimensiuni mult mai mari.

Lactarius Blennius (Râşcovul verzui)

Pălăria este, la început, convexă, apoi din ce în ce mai plată, şi, la deplină maturitate, destul de adâncită în mijloc, uneori cu gurgui, alteori adâncită în mijloc, cu marginea în nuanţă mai deschisă şi, câteodată, acoperită cu un puf fin, diametru 4-10cm, gri-verde.

Cuticula este lucioasă, lipicioasă, cu dungi concentrice într-o culoare mai închisă.

Piciorul este cilindric, foarte bont şi lipicios, înălţime 4-6cm, gri.

Lamele sunt subţiri şi dese, puţin decurente pe lângă picior.

Carnea, albicioasă, este compactă, dar destul de fragilă, aproape fără miros şi cu gust acru şi iute. Când este ruptă, emană un suc gros, alb.

VARIABILITATE. Pălăria variază de la gri la verde murdar, cu dungi concentrice. Piciorul este, la început, plin, apoi gol în interior. Lamele albicioase au tendinţa să devină maronii când sunt atinse. Carnea, albă, când este tăiată, devine gri. Când sucul emanat la ruperea cărnii se usucă, are o culoare gri-verzuie.

HABITAT. Creşte de obicei în grupuri mici în pădurile de foioase şi, mai ales, pe sub fagi. La deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă foarte mult cu Lactarius fluens care creşte în aceleaşi locuri, dar se diferenţiază prin sucul întotdeauna alb.

SINONIME. Agaricus blennius. Lactarius viridis.

Lactarius Chrysorrheus

Pălăria este, la început, convexă, apoi plată, iar, la maturitate deplină, uşor adâncită, cu marginea mult aplecată către picior, diametru 4-6cm, ocru.

Cuticula este netedă şi colorată diferit în nuanţe închise.

Piciorul este cilindric, neted şi uşor bulbos la bază, înălţime 4-8cm, alb.

Lamele sunt dese, nu prea înalte şi deseori bifurcate.

Carnea este albă, foarte fragilă, fără miros şi cu gust acru.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la galben-ocru la roz-portocaliu, cu pete mai închise, de mărimi diferite, mai dese pe margine. Piciorul este, iniţial plin şi, apoi, gol în interior, albicios şi se schimbă destul de curând în portocaliu-roz. Lamele sunt alb-crem la exemplarele tinere şi roz la cele mature.Când este tăiată, carnea emană un suc lăptos de culoare alb-crem care, în contact cu aerul, devine rapid galben-auriu.

HABITAT. Se întâlneşte solitară sau în grupuri mici în pădurile de foioase, mai ales pe sub stejari şi castani, de la deal la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara - începutul toamnei.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este greu de confundat cu alte specii.

Lactarius Fuliginosus (Râşcovul brun)

Pălăria, subţire şi fragilă, este, la început, convexă şi, apoi, adâncită în mijloc sau chiar în formă de pâlnie, cu suprafaţa uscată şi fin catifelată, diametru 4-10cm, maronie.

Marginea este răsfrântă spre picior şi, câteodată, crăpată.

Piciorul este cilindric, subţiat la bază, catifelat la fel ca pălăria, dar într-o culoare mai deschisă, înălţime 4-10cm, albicios.

Lamele sunt dese, nu prea înalte şi puţin decurente în lungul piciorului.

Sucul emanat este alb, dar, în contact cu aerul, capătă în scurt timp o culoare roz.

Carnea este compactă, dar puţin consistentă, cu miros uşor de fructe şi gust acru-amar.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la alb-murdar la brun-ocru. Lamele sunt de culoarea fildeşului cu reflexe roz-gălbui. Piciorul poate fi alb sau brun, cu pete mai închise.

HABITAT. Creşte în pădurile de foioase şi în luminişuri, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Seamănă cu Lactarius picinus şi Lactarins lignyotus, necomestibile şi cu tendinţa de a se colora în roz la tăiere.

Lactarius Picinus

Pălăria este, la început, convexă şi apoi plată sau uşor adâncită, cu suprafaţă negricioasă şi cu aspect pronunţat catifelat, diametru 4-10cm, negricioasă.

Piciorul este cilindric, bont, subţiat la bază, unde capătă un aspect lânos, destul de dur şi compact, înălţime 4-10cm, albicios.

Lamele nu sunt dese, rareori despicate şi, mai mult sau mai puţin, decurente în lungul piciorului.

Carnea este albă, foarte tare, dar friabilă, cu miros slab de fructe şi gust acru. Când este tăiată, emană un suc gros, alb, cu gust la început dulce şi, după câtva timp, foarte acru.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei se schimbă de la negricios la sepia, câteodată cu marginea mai deschisă. Piciorul este, iniţial, plin şi apoi parţial gol în interior, cu suprafaţa albicioasă în partea superioară şi brun-ocru în rest. Lamele variază de la alb-murdar la galben-portocaliu. Carnea, mai întâi albă şi apoi gălbuie, la contactul cu aerul se pătează cu roşu.

HABITAT. Creşte solitară sau în grupuri mici în pădurile de conifere. Este o specie foarte des întâlnită la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă foarte mult cu Lactarius lignyotus, care nu este nici ea comestibilă şi trăieşte în aceleaşi locuri.

Lactarius Piperatus (Iuţarul, Buretele iute)

Pălăria este, la început, convexă şi apoi ia din ce în ce mai mult ia formă de pâlnie, cu marginea relativ răsfrântă spre picior în perioada de maturitate, iar după aceea, pe măsură ce îmbătrâneşte, devine plată, ondulată şi crestată formând lobi pe margine, diametru 6-18cm, albă.

Cuticula este albă, mată, deseori pătată cu roşu în mijloc şi crăpată.

Piciorul este alb, plin, foarte consistent, relativ bont şi subţiat la bază, cu suprafaţa netedă şi uneori uşor zgrunţuroasă, înălţime 4-10cm, alb.

Lamele sunt foarte dese, decu-rente de-a lungul piciorului, nu prea înalte, câteodată despicate. Se observă numeroase lamele care au tendinţa de a se lipi de lame.

Carnea este albă, compactă şi destul de fragilă, cu gust foarte acru. Când este tăiată, emană din abundenţă un suc dens şi lipicios, cu gust extraordinar de iute.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la alb-imaculat la alb-murdar. Lamele sunt, la început, albe şi, apoi, crem, pătate în diferite forme cu roşu. Piciorul este alb dar, cu timpul, capătă nuanţe verzui sau roşietice. La contactul cu aerul, carnea tinde să se pigmenteze în galben-verzui.

HABITAT. Poate fi găsită destul de frecvent, în şiruri sau în cercuri, în părţile cele mai umede şi mai umbroase ale pădurilor de conifere şi de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Lactarius vellereus (roşcovul pâslos), care are lamele foarte rare, şi cu Lactarius controversus (lăptuca sângerie), care are lamele roşii.

SINONIME. Agaricus piperatus. Agaricus amarus, Agaricus acris.

Lactarius Rufus (Râşcovul roşu)

Pălăria are, la început, formă de clopot, apoi este plată şi, la maturitate, uşor adâncită, are întotdeauna un gurgui conic în mijloc, ascuţit şi vizibil, diametru 4-10cm, roşie-brună.

Marginea este foarte subţire şi întotdeauna răsfrântă spre picior.

Cuticula este brun-roşie, în nuanţă mai deschisă către margine, netedă şi cu aspect brumat, dar lucioasă şi lipicioasă pe timp umed.

Piciorul este cilindric, fusiform, mat, cu bază uşor bulboasă, acoperită de un puf albicios, înălţime 4-7cm, roşiatic.

Lamele sunt dese, nu prea înalte şi decurente în lungul piciorului.

Carnea este compactă şi fragilă, cu miros slab şi gust iute. Când este tăiată, emană un suc gros, cu gust acru.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei este foarte stabil. Piciorul este, la început, plin apoi gol sau conţine o substanţă spongioasă, la început gri şi, apoi, total sau parţial, roşiatică. Lamele îşi schimbă culoarea de la albicios la roşu-deschis. Carnea, de obicei albă, se colorează în roşu la baza piciorului.

HABITAT. Este o specie frecvent întâlnită în pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este greu de confundat cu alte specii.

SINONIME. Agaricus rufus.

Lactarius Vellereus (Râşcovul pâslos)

Pălăria, amplă, cărnoasă şi compactă, este, iniţial, convexă şi, apoi, în formă de pâlnie, cu marginea răsfrântă spre picior şi apoi plată, diametru 8-26cm, albă.

Cuticula este în întregime acoperită de un puf foarte fin, ca şi **piciorul** cu înălţimea de 5-8cm, alb, care este robust, bont şi compact.

Lamele sunt destul de rare, nu prea înalte, unite între ele prin vinişoare foarte subţiri fiind relativ decurente.

Carnea este albă, foarte compactă, dură dar fragilă, cu miros slab, dar plăcut şi gust între acru şi iute. Când este tăiată, emană puţin suc alb, foarte iute.

VARIABILITATE. Pălăria este albă cu nuanţe uneori gălbui, alteori brun-roşietice cu pete ocru. Lamele au uneori nuanţe verzui sau gălbui, câteodată pete ocru. Carnea, albă, tinde să capete la contactul cu aerul o culoare galben-verzuie. Sucul, când se usucă, devine roşietic.

HABITAT. Solitară sau în grupuri mici, poate fi întâlnită în pădurile de foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se deosebeşte Lactarius piperatus.

SINONIME. Agaricus vellereus, Agaricus listeri, Lactarius listeri.

Lactarius Controversus (Lăptuca sângerie)

Pălăria, foarte cărnoasă şi compactă, este, la început, convexă şi, apoi, din ce în ce mai plată sau uşor adâncită în mijloc, cu marginea răsfrântă şi apoi întinsă, deseori ondulată, diametru 6-30cm, roz.

Cuticula este netedă, albă sau pătată cu roz, cu peri scurţi şi deşi, lipicioasă pe vreme umedă.

Piciorul este foarte robust, bont, destul de compact şi câteodată prins excentric de pălărie, înălâime 3-8cm, albicios.

Lamele sunt dese, nu prea înalte, câteodată despicate şi decurente în lungul piciorului.

Carnea este albicioasă, densă şi fragilă, cu miros slab de fructe şi gust amar. Când este tăiată, emană o cantitate mare de suc lăptos cu gust acru şi amar.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei este alb, din loc în loc pigmentată cu roz sau cu violet-deschis, culorile formând câteodată cercuri concentrice. Lamele sunt la început albicioase, apoi roz şi, la maturitate deplină, portocaliu-deschis.

HABITAT. Se găseşte destul de rar în grupuri mici prin pădurile de foioase. La deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Lactarius piperatus, cu lamele foarte dese.

Pholiota Squarrosa (Buretele solzos)

Pălăria, destul de cărnoasă şi de consistentă, este la început emisferică, apoi din ce în ce mai plată, cu marginea curbată lin spre picior şi gurgui mai mult sau mai puţin conic ascuţit, diametru 3-10cm, galbenă.

Cuticula, gălbuie, este acoperită din abundenţă de solzi mari ruginii, ascuţiţi şi drepţi.

Piciorul este cilindric şi robust, câteodată şerpuit şi subţiat la bază, înălţime 6-14cm, galben.

Inelul este foarte dezvoltat, membranos, gălbui, cu suprafaţa superioară netedă şi cea inferioară solzoasă.

Lamele sunt foarte dese, nu prea înalte şi deseori decurente de-a lungul piciorului.

Carnea este gălbuie, mai închisă la culoare în partea inferioară, foarte tare şi compactă, cu miros şi gust de ridiche.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între galben şi măsliniu, putând ajunge până la brun-ruginiu. Piciorul este albicios în partea de sus şi galben-brun mai jos de inel. Lamele sunt iniţial galbene, apoi măslinii şi în final, maronii.

HABITAT. Creşte în pădurile de conifere şi de foioase, deseori în grupuri mici de foarte multe exemplare, pe sub copacii uscaţi, sau în stare de putrefacţie. De la dealuri de altitudine medie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Foarte asemănătoare, în special când sunt tinere, cu **Armillaria mellea**.

SINONIME. Pholiota caperata.

Russula Foetens (Buretele bălos)

Pălăria este, iniţial, emisferică, apoi convexă şi, la maturitate, plată sau uşor adâncită, cu marginea striată profund, ondulată şi, uneori, cu lobi, deseori cu crestături radiale, diametru 4-15cm, ocru.

Cuticula este netedă, lipicioasă şi cleioasă.

Piciorul este relativ robust, fusiform, îngroşat la mijloc, cu suprafaţa granuloasă şi striată, înălţime 4-8cm, albicios.

Lamele nu sunt dese, destul de înalte, cărnoase, deseori despicate şi unite prin vinişoare subţiri. Nu sunt aderente la picior şi emană mici picături asemănătoare celor de rouă.

Carnea este compactă, dar fragilă, cu miros rânced şi gust acru, puţin iute.

VARIABILITATE. Pălăria este galben-ocru, mai închis la mijloc, slab pătată cu brun-roşcat. Lamele sunt, la început, albicioase şi, apoi, gălbui, cu pistrui de
culoare brună. Piciorul este, la început plin, apoi spongios şi, în final, complet gol în interior, în contact cu aerul, carnea are tendinţa de a deveni maronie.

HABITAT. Foarte obişnuită în pădurile de foioase şi de conifere, câteodată şi în grupuri numeroase, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este greu de confundat, cel puţin din cauza mirosului.

Russula Nigricans (Vineţica negricioasă)

Pălăria este emisferică, având o adâncitură în centru, apoi plată şi, la sfârşitul maturizării, adâncită în formă de cupă, cu marginea la început răsfrântă spre picior, apoi ridicată şi ondulată, diametru 6-20cm, brună.

Cuticula este netedă sau puţin lipicioasă, câteodată uşor crăpată.

Piciorul este destul de scurt, foarte consistent, cilindric sau subţiat la bază, înălţime 4-8cm, alb.

Lamele sunt distanţate între ele, foarte cărnoase şi înalte, puţin decurente în lungul piciorului şi întotdeauna intercalate cu lamele scurte.

Carnea este foarte tare şi compactă.

VARIABILITATE. La exemplarele tinere, pălăria este albicioasă, iar la cele mature este brun-închis, pătată în mod diferit cu negru. Piciorul este alb, cu pete brun-roşcate de întindere variabilă. Lamele sunt, la început, alb-ivoriu, apoi gălbui şi, la maturitate, gri-negricioase. Atunci când sunt atinse, devin roşu-cărămiziu sau negre. Carnea este, la începu, albă, iar la maturitate devine roşietică sau gri.

HABITAT. Creşte în mici grupuri în pădurile de foioase şi de conifere, de la deal la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

Russula Caerulea

Pălăria, la început, emisferică şi, apoi, convexă, are întotdeauna un gurgui mare central, diametru 5-8cm, violacee.

Cuticula este netedă şi lucioasă, deseori cu striaţii fine radiale.

Piciorul este înalt şi subţiat în partea de sus, cu suprafaţa brumată, înălţime 5-8cm, alb.

Lamele sunt dese, înguste, cele mai multe dintre ele fiind despicate.

Carnea este compactă şi fragilă, fără miros şi cu gust uşor amărui.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la violaceu la purpuriu, cu zona centrală aproape neagră. Lamele sunt, la început, alburii şi, apoi, devin galben-deschis.

HABITAT. Specie destul de rară care creşte exclusiv în pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este greu de confundat cu alte specii din familia Russulaceae datorită culorii.

Russula Fellea

Pălăria, foarte cărnoasă şi rigidă, este, la început, emisferică, apoi plată şi, la sfârşitul maturizării, mult adâncită, cu marginea netedă sau uşor striată şi gurgui abia vizibil, diametru 4-10cm, ocru.

Cuticula este lucioasă şi lipicioasă, în special pe vreme umedă şi ploioasă.

Piciorul este neted, mai întâi plin, apoi, complet gol în interior, cilindric sau puţin subţiat în partea superioară, înălţime 4-6cm, galben-ocru.

Lamele sunt subţiri, dese şi, câteodată, despicate.

Carnea este albă şi compactă, cu miros de fructe şi gust relativ iute.

VARIABILITATE. Pe pălăria de culoare galben-ocru foarte uniformă, se observă uneori pete roşietice de diferite mărimi. La exemplarele bătrâne, carnea are, deseori, o nuanţă de galben.

HABITAT. Destul de obişnuită în pădurile de foioase, în special pe sub fagi, unde creşte solitară sau în grupuri mici. La deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi uşor confundată cu **Russula lutea** (vineţica-ciobanului), specie comestibilă foarte bună, cu gust dulce.

Russula Qeuletii

Pălăria, destul de cărnoasă, este, inițial, convexă și, apoi, plată sau adâncită, fără gurgui, cu marginea deseori striată fn sens radial, diametru 4-10cm, violacee.

Cuticula este netedă, lucioasă și lipicioasă, violetă.

Piciorul, subțire și cu aspect făinos, este cilindric sau ușor subțiat în partea de sus, înălțime 4-6cm, violaceu.

Lamele sunt albicioase, dese și aderente la picior.

Carnea este albă, compactă și consistentă, cu miros de fructe și gust acru-iute.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la violet la brun-purpuriu. Marginea devine brăzdată pe parcursul maturizării. Piciorul poate fi violaceu, roșu-purpuriu și chiar alb. Lamele sunt albe sau galben-crem în nuanță deschisă.

HABITAT. Se întâlnește destul de frecvent în pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREȘTERE. Toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Russula sardonia, necomestibilă, care se deosebește prin lamele de culoare galbenă.

Russula Sardonia

Pălăria, foarte compactă și cărnoasă, este, inițial, globuloasă și, apoi, din ce în ce mai plată, cu o adâncitură mare în centru, diametru 4-10cm, violacee.

Cuticula este netedă, mată și ușor lipicioasă, dar numai când vremea este umedă.

Piciorul este plin, foarte compact, cilindric sau în formă de măciulie, iar suprafața sa are aspect făinos, înălțime 3-8cm, lila.

Lamele sunt dese, nu prea înalte, uneori despicate și decurente în lungul piciorului.

Carnea este dură, albă cu un miros slab de fructe și gust acru-iute.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la violet la roșu-purpuriu, până la brun-roșcat.
Piciorul este lila, pătat pe suprafețe variabile cu violet-închis. Lamele exemplarelor tinere sunt galben-deschis și galben-intens la cele bătrâne. Carnea, la început, dură și, apoi spongioasă, este albă sau ușor gălbuie.

HABITAT. Crește solitară sau în grupuri mici prin pădurile de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREȘTERE. Toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este, deseori, confundată cu, Russula queletii, care totuși, se deosebește pentru că are întotdeauna lamele albicioase.

Tylopilus Felleus

Pălăria, foarte cărnoasă și tare, la început este emi-sferică, apoi convexă și, la maturitate, plată sau ușor adâncită, deseori cu marginea ondulată și crestată, diametru 5-12cm, maronie.

Cuticula este uscată și catifelată.

Piciorul, destul de gros și în formă de pară, are pe el o rețea în relief de culoare brun-închis, înălțime 5-14cm, maroniu.

Porii sunt foarte mici, inițial rotunzi, apoi unghiulari.

Tuburile sunt lungi și aderente printr-un cârlig.

Carnea este moale, aproape spongioasă, cu miros delicat și gust oarecum amar.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei poate varia între brun-deschis și gălbui. Rețeaua de pe picior tinde să dispară către bază. Tuburile și porii sunt, mai întâi, albi și, apoi, roz sau chiar violacei. Când este tăiată, carnea devine roz.

HABITAT. Poate fi găsită în pădurile de foioase și de conifere, în special în locuri uscate, de la deal la munte.

PERIOADA DE CREȘTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi ușor confundată cu **Boletus edulis** sau cu **Boletus aereus**, care, totuși, au rețeaua de pe picior mai delicată.

SINONIME. Boletus felleus.

MORTALE

Amanita Phalloides (Buretele viperei)

Pălăria, 5-15cm în diametru, iniţial rotunjită sau emisferică, se aplatizează în timp.

Cuticula este lipicioasă când este umedă şi se cojeşte uşor(trăsătura comună ciupercilor comestibile).

Piciorul este alb, cu solzi gri-oliv, de 8-15cm înălţime şi 1-2cm grosime. Are o **volvă** ca un sac, albă, zdrenţuită şi umflată la bază. Volva, uneori ascunsă în frunziş, este o caracteristică esenţială pentru recunoaşterea acestei ciuperci.

Inelul de 1-1,5cm este parţial, ca o fustă zdrenţuită ce atârnă sub pălărie. Uneori poate lipsi.

Lamele sunt dese şi libere, se colorează în roz sau lila deschis în contact cu acidul sulfuric concentrat.

Carnea are un miros dulceag de miere, abia perceptibil la început, care mai apoi devine greţos.

VARIABILITATE. Pălăria este deschisă la culoare, variind între maroniu, gălbui şi verde-oliv, de multe ori mai palidă înspre margini şi după ploaie. Pot exista şi varietăţi albicioase.

HABITAT. Este o specie răspândită în toată Europa, în pădurile de foioase de esenţă tare, mai rar în cele de conifere. Cel mai des se întâlneşte sub stejari, castani, mesteceni, aluni, carpeni, pini şi molizi.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu specii Russula comestibile de culoare verzuie, care se deosebesc însă prin lipsa inelului şi carnea fărâmicioasă. Exemplarele tinere şi albicioase pot fi confundate cu specii de Agaricus în faza cu pălăria neexpandată, când lamele nu sunt vizibile(lamele de Phalloides sunt albe, cele de Agaricus sunt închise la culoare).

TOXICITATE. Primele simptome ale otrăvirii apar târziu, la 10-16ore de la ingestie, chiar mai mult, şi se manifestă prin colici abdominale, vomă şi diaree, însoţite de deshidratare. Uneori pot apărea la 6 ore, dacă s-a consumat o cantitate mare de ciuperci. De obicei primele simptome durează 1-2 zile şi sunt urmate de o aparentă periodă de revenire de 2-3zile, ca apoi să urmeze simptomele grave, blocajul renal şi hepatic cu delir, crize, comă, şi în final, moartea după 6-16 zile de la otrăvire. Majoritatea supravieţuitorilor se pot vindeca fără sechele doar dacă au fost trataţi în maximum 36 ore de la intoxicare. Nu există un antidot pentru otrăvirea cu Amanita Phalloides. Tratamentele constau spălaturi gastrice şi carbon activ în primă fază, urmate de Penicilina G şi Silibinină intravenoasă (un extract de Silybum marianum=Milk Thistle), dializă şi în ultimă fază, transplant hepatic.

Amanita Verna (Buretele Primăvăratic)

Asemănătoare şi din aceeaşi familie cu Amanita Phalloides, cu deosebirea ca este de un alb-pur de la lame până la picior. Ca toate amanitele, are volva caracteristică.

Pălăria este de 5-10cm în diametru, iar înalţimea ciupercii este tot în jur de 5-10cm.

Lamele sunt albe şi libere, iar **volva** este mare, cu formă de sac.

Inelul este alb, membranos.

HABITAT. În toată Europa, în pădurile de foioase de esenţă tare şi conifere.

PERIOADA DE CREŞTERE. În special primăvara, cum sugerează şi denumirea.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Speciile comestibile de ciuperci de câmp din familia Agaricus (Campestris, Silvicola, Arvensis). Toate aceste specii se deosebesc de Verna prin lipsa volvei. Amanita Caesarea, albă in stadiul de bulb, poate fi deasemenea confundată cu Verna. Şi Lycoperdon Piriforme se poate confundată cu Verna în stadiul de bulb, dar se poate deosebi uşor prin tăierea în jumătate şi observarea secţiunii (dacă se poate diferenţia pălăria şi piciorul, atunci ciuperca este o Amanita).

TOXICITATE. Mortală, asemănătoare Amanita Phalloides, prin blocajul renal şi hepatic. Primele simptome apar la 6-24ore de la ingestie. 30g sunt suficiente pentru a ucide.

Amanita Virosa

Pălăria este iniţial conică cu marginile răsucite spre interior, după care devine emisferică şi se aplatizează în timp, putând atinge până la 12cm în diametru. De multe ori poate avea un vârf/ţigui distinctiv, şi poate păstra pe margini resturile zdrenţuite ale **volvei** din care a ieşit.

Cuticula uşor de cojit, albă, cu centrul uneori ivoriu.

Piciorul este alb,de până la 15cm înălţime.

Inelul alb, zimţat, atârnă pe picior.

Lamele sunt dese, libere şi albe.

Carnea este albă, cu gust asemănător ridichilor şi se colorează în galben aprins în contact cu hidroxidul de sodiu.

HABITAT. În toată Europa, în pădurile amestecate, în asociere cu fagul şi pe solurile cu muşchi.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. În stadiul imatur, se poate confunda cu multe dintre ciupercile comestibile.

TOXICITATE. Mortală, asemănătoare A.Phalloides şi A.Verna, prin blocajul renal şi hepatic.

Gyromitra Esculenta (Zbârciogul gras)

Pălăria, neregulată, asemănătoare cu un creier, poate fi până la 10cm înălţime şi 15cm lăţime. Iniţial este netede, dar cu timpul devine tot mei încreţită. Spre deosebire de zbârciogii comestibili, Gyromitra are pălăria mai asimetrică, mai închisă la culoare şi mai mare.

Piciorul, cu nervuri longitudinale, este ataşat de pălărie în mai multe locuri, are 3-6cm înălţime şi 2-3cm lăţime. Spre deosebire de zbârciogii adevăraţi(comestibili), Gyromitra are piciorul plin(solid).

Carnea are un miros plăcut, fructat şi un gust slab.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei poate fi în nuanţe închise de roşiatic, castaniu, purpuriu, cenuşiu, şi uneori brun-auriu. Piciorul este la început albicios, apoi capătă nuanţe roz tot mai evidente.

HABITAT. Creşte pe soluri nisipoase, în păduri de conifere din zonele temperate, în special pini, şi ocazional în pălcuri de copaci, sub plopi. Este deseori întâlnită pe terenuri care au fost răscolite(luminişuri, arături, albii, marginea drumurilor).

PERIOADA DE CREŞTERE. Aprilie-Iulie, uneori chiar după dezgheţ.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundat cu specii comestibile de zbârciogi, dar şi cu Gyromitra Gigas(zbârciogul uriaş), specie la fel de periculoasă.

TOXICITATE. Ciuperca conţine cantităţi mari din toxina ***gyromitrină,*** letală în doze de 10-50mg(0,2-1kg de ciupercă consumată). Unele persoane pot să nu manifeste reacţii la această toxină, deasemenea toxina apare în ciupercă în cantităţi variabile în funcţie de zona geografică

unde creşte aceasta. Gyromitrina poate fi neutralizată fie prin uscarea urmată de fierberea ciupercii, fie prin fierberea îndelungată a ciupercilor proaspete, în multă apă(se toacă mărunt, se fierb de 2ori şi se aruncă apa după fiecare fierbere). Gyromitrina din ciupercile consumate crude este letală. Simptomele intoxicării sunt gastro-intestinale şi neurologice. Acestea apar după 6-12 ore de la consum(uneori chiar la 2ore, dacă s-a consumat o cantitate mare de ciuperci) şi se manifestă prin greaţă, vărsături, diaree(uneori cu sânge) însoţite de deshidratare. Curând apar ameţeli, letargie, tremurături, necoordonare musculară, mişcări oculare involuntare, dureri de cap, şi deseori febră(simptom caracteristic otrăvirii cu această ciupercă). În multe cazuri aceste simptome nu mai evoluează, iar bolnavii îşi revin după 2-6 zile. În alte cazuri, aceste simptome sunt urmate de o perioadă asimptomatică cu creşterea toxicităţii, ce implică lezări ale rinichilor şi ficatului, disfuncţii neurologice cu crize şi comă. Acestea apar de obicei la 1-3 zile după o intoxicare gravă, iar după 5-7zile de la consum, duc treptat la cedarea rinichilor, comă şi moarte. Tratamentul este mai mult pentru suport. Decontaminarea cu cărbune activ, perfuzii împotriva deshidratării, dializa când cedează rinichii, albastru de metil intravenos, vitamina B6, benzodiazepine pentru controlul crizelor.

Gyromitra Gigas (Zbârciogul uriaş)

Foarte asemănător cu Gyromitra Esculenta, cu excepţia dimensiunilor mult mai mari, şi la fel de periculos.

Cortinarius Orellanus (Cortinara de munte)

Pălăria, la început globuloasă-convexă şi, apoi treptat devine plată, de culoare ruginie, cu nuanţe roşcate şi cu aspect catifelat şi uscat din cauza numeroşilor solzişori care o acoperă, în partea centrală are un gurgui nu prea proeminent, foarte amplu şi adâncit în mijloc, diametru 3-9cm, culoarea scorţişoarei.

La deplină maturitate , **marginea** tinde să se crape adânc.

Piciorul este neted, foarte dens şi plin în interior, cilindric sau curbat, puţin subţiat la bază, înălţime 4-8cm, ruginiu.

Lamele sunt mult distanţate între ele, relativ cărnoase şi alternate cu lamele.

Carnea este galben-maroriie, cu miros slab caracteristic de ridiche şi gust dulceag.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la roşu-portocaliu la brun-roşcat. Piciorul este iniţial galben şi treptat se colorează în nuanţe ruginii.

HABITAT. Este o specie destul de rar întâlnită în pădurile de foioase, pe terenuri bogate în siliciu.

PERIOADA DE CREŞTERE. Sfârşitul verii-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi uşor confundată cu alte specii de Cortinariaceae, de culoare roşietică: Cortinarius bolaris, Cortinarius sanguineus şi Cortinarius speciosissimus, toate fiind totalmente suspecte.

PERICULOZITATE. MORTALĂ- Considerată inofensivă până acum câteva decenii, Cortinarius orellanus s-a dovedit a fi mortală prin conţinutul de orellanină, o toxină rezistentă şi la temperaturi înalte, menţinându-se activă chiar şi după fierberea acestei ciuperci, în plus, se acumulează pe durată lungă. Simptomele (sete, tulburări gastrointestinale uneori însoţite de dureri generale şi de cap scăderea temperaturii extremităţilor) se manifestă târziu, de la 3 la 14 zile după ingerare. Rămân în viaţă numai persoanele robuste şi numai dacă au ingerat o cantitate mică din aceste ciuperci.

TOXICE

Amanita Muscaria (Muscariţa, Pălăria şarpelui)

Pălăria este, la început, emisferică, apoi convexă şi, în final, mult lăţită şi câteodată scobită în centru, de obicei de culoare roşu-sângeriu, diametru 8-20cm, roşie.

Cuticula este lucioasă, lipicioasă şi acoperită relativ din abundenţă de negi albi, care sunt resturi de volvă pe care ploaia uneori le desprinde.

Piciorul este cilindric, bulbos la bază, alb şi vâscos, cu volvă delicată şi deseori transformată în negi, înălţime 10-25cm, alb.

Inelul, este foarte lat, lăbărţat, membranos, alburiu şi uneori striat.

Lamele sunt albe, foarte dese şi cu multe lamele.

VARIABILITATE. Pălăria, de un roşu aprins, este foarte rar portocaliu-închis. Lamele pot avea de multe ori nuanţe galbene ca lămâia. Piciorul este, iniţial, plin, apoi gol pe dinăuntru.

HABITAT: Creşte în pădurile de foioase şi de conifere, într-o simbioză complexă, de la câmpie până la limita superioară (alpină) de vegetaţie arboricolă.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu **Amanita caesarea**, foarte bună de mâncat, care însă are întotdeauna piciorul, inelul şi lamele galbene, sau cu **Amanita aureola**, la fel de toxică.

SINONIME. Agaricus muscarius, Agaricus aurantiacus.

PERICULOZITATE: TOXICĂ - este o specie extrem de toxică, a cărei periculozitate este datorată prezenţei a doi alcaloizi, muscarina, care provoacă sindroame nervoase grave, şi muscaridina, care dă crize gastrointestinale.

Mai conţine şi bufotenina, halucinogenă. Simptomul nervos se manifestă cu delir, ameţeală, convulsii, şi în final, **somn profund.**

Sindromul gastrointestinal prezintă dureri, vomă, diaree, transpiraţie abundentă. Semnele de otrăvire apar rapid (între 1-4 ore), de aceea intervenţia medicului trebuie să fie promptă.

Amanita Porphyria

Pălăria (5-8 cm) este colorată într-o gamă mergând de la brun-deschis la cenuşiu, cu partea centrală mai închisă culoare şi cuticula netedă şi lipicioasă.

Piciorul este cilindric, cu bulb mare la bază, învelit într-o volvă scurtă şi cu inel atârnat, subţire şi membranos.

Suprafaţa, albicioasă sau maronie, este netedă sau puţin pufoasă.

Lamele sunt foarte dese, albe şi cu numeroase lamele.

Carnea este albicioasă, consistentă şi fragilă, cu miros slab de ridichi.

Habitat. Creşte în păduri mixte sau de conifere.

Amanita Pantherina (Buretele panterei)

Pălăria este destul de compactă şi tare, la început emisferică, apoi convexă şi la maturitate complet deschisă, cu marginea foarte vizibil striată şi, deseori, având resturi din cortină, diametru 6-10cm, cafenie.

Suprafaţa sa netedă şi destul de lucioasă este acoperită de numeroşi solzişori albi ieşiţi în relief care, de obicei, cad repede lăsând deseori **cuticula** complet goală.

Piciorul este cilindric, puţin subţiat în partea superioară şi cu baza bulboasă acoperită de o volvă fragmentată în două sau trei fâşii concentrice, înălţime 6-12cm, alb.

Inelul, situat câteodată foarte jos, este subţire, fragil, uşor striat şi dispare repede.

Lamele sunt dese, înalte şi separate de picior.

Carnea, întotdeauna albă, este moale şi apoasă, aproape inodoră şi cu gust dulceag.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la brun-deschis la ocru-măsliniu sau cenuşiu. Suprafaţa piciorului are uneori aspect lânos.

HABITAT. Este întâlnită foarte frecvent atât în pădurile de foioase cât şi în cete de conifere, la câmpie şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ÎNRUDITE. Poate fi uşor confundată cu Amanita spissa (burete brobonat) şi Amanita rubescens (buretele roşu brobonat), specii comestbie destul de bune, dar numai după o fierbere îndelungată.

SINONIME. Agaricus pantherinus, Agaricus maculatus.

PERICULOZITATE. Este o specie **foarte toxică** din cauza conţinutului înalt de muscarină.

Amanita Aspera

Pălăria (4-8 cm), de la brun-deschis la brun-închis, este presărată cu solzi ca niște negi albicioși.

Piciorul este cilindric, gălbui, cu suprafață pufoasă și un inel atârnat, cu marginea gălbuie ca o ghirlandă bogată.

Lamele sunt albe și foarte dese.

Carnea este albă, dar în locul în care a fost roasă de insecte capătă o culoare tipică, rozalie.

Habitat. Trăiește în pădurile de foioase, vara târziu și toamna.

Agaricus Xanthodermus

Pălăria, din sferică, devine, la maturitate, plat-convexă. De obicei este netedă albă, câteodată presărată cu solzi mici, diametru 5-12cm, albă.

Lamele sunt dese, relativ înalte, cu marginea crestată, libere.

Piciorul este înalt, cilindric, întotdeauna gol în interior şi cu bulb la bază, înălţime 6-12cm, alb.

Inelul, situat foarte sus, este alb şi striat fin.

Carnea este albă în partea de sus a piciorului şi galbenă ca sulful în partea dinspre bază, cu miros relativ neplăcut.

VARIABILITATE. Lamele diferă de la alb-murdar, la roz şi la brun-purpuriu. Cuticula, când este atinsă, capătă un colorit galben-aprins.

HABITAT. Creşte, în grupuri mai mult sau mai puţin mari, prin iarba de pe păşuni, pajişti, grădini, pe sub foioase, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Este greu să fie confundată cu specii comestibile, cel puţin din cauza mirosului neplăcut pe care îl emană.

SINONIME. Psalliota xanthoderma, Psalliota cretacea, Pratella cretacea.

PERICULOZITATE. TOXICĂ - Provoacă tulburări gastrice grave.

Boletus Satanas (Hribul ţigănesc, Hribul dracului)

Pălăria, destul de largă, groasă şi compactă, este, la început, emisferică, apoi convexă, şi, la maturitate deplină, aplatizată, cu marginea ondulată larg, diametru 8-25cm, albicioasă.

Cuticula este catifelată fin şi foarte uscată.

Porii sunt mici şi rotunzi.

Tuburile sunt subţiri şi lungi, dar în apropierea piciorului se rotunjesc.

Piciorul este foarte scurt şi bont la bază, cărnos, tare, ovoidal sau în formă de pară şi acoperit cu o reţea deasă cu ochiuri poligonale, în contrast puternic cu culoarea de bază, înălţime 6-12cm, roşiatic.

Carnea este moale şi uneori spongioasă; culoarea este alb-gri, cu mirosul respingător şi gustul dulceag.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei este destul de variabil şi se poate schimba de la gri-albicios, la gri-plumburiu, la gălbui şi la măsliniu, foarte des fiind vizibile şi pete mari galben-roz sau verzui, în partea superioară, piciorul este galben, la mijloc este roşu, iar la bază este galben-brun. Frecat cu degetele, capătă rapid nuanţe albăstrui. Reţeaua este de obicei roşu-închis, dar poate fi şi albă sau măslinie. Porii sunt, la început, galbeni şi, apoi, roşu-aprins sau portocalii. Culoarea tuburilor variază între galben şi verzui, iar când sunt atinse devin bleu-verzui. Carnea, albicioasă, când este tăiată, capătă o culoare albăstruie care, însă, dispare după puţin timp.

HABITAT. Creşte în pădurile de foioase, în special de fag, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Din primăvară până în toamnă.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Boletus albidus, datorită coloritului pălăriei, dar mai frecvent, cu Boletus calopus, amândouă necomestibile din cauză că sunt foarte amare. Considerată de unii specialişti ca o specie de sinestătătoare. Boletus satanas se deosebeşte de celelalte prin piciorul umflat până sub pălărie.

PERICULOZITATE. Nu este atât de otrăvitoare precum s-ar crede datorită numelui. Aceasta este singura ciupercă dintre bureţi cu siguranţă toxică: consumată în stare crudă provoacă vomă continuă, iar fiartă dă tulburări gastrointestinale serioase.

Clitocybe Cerussata

Pălăria este, la început, convexă apoi aplatizată şi chiar adâncită, cu un gurgui slab dezvoltat şi marginea deseori ondulată şi crestată, diametru 4-8cm, albă.

Cuticula este albă, acoperită la exemplare tinere cu o brumă asemănătoare făinii, care o face netedă şi opacă.

Piciorul este delicat, cilindric, neted şi puţin îngroşat la bază, unde este acoperit de puf alb, înălţime 4-8cm, alb.

Lamele sunt dese şi relativ înguste.

Carnea este albă, de consistenţă scăzută, cu miros şi gust uşor rânced.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la alb-brumăriu la gălbui. Lamele trec şi ele de la alb la gălbui. Piciorul poate fi turtit şi uşor pufos.

HABITAT. Se întâlneşte în grupuri mici prin luminişurile pădurilor de conifere şi de foioase sau pe pajişti, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Clitocybe dealbata şi Clitocybe connata, amândouă complet albe; prima este foarte otrăvitoare, în timp ce a doua este considerată comestibilă, chiar dacă este puţin culeasă, fiind rară.

PERICULOZITATE. Specie **toxică** din cauza conţinutului ridicat de muscarină.

Clitocybe Dealbata

Pălăria este convexă, apoi plată şi, la sfârşitul perioadei de maturizare adâncită sau chiar în formă de pâlnie.

Marginea este foarte subţire, răsfrântă în jos şi deseori ondulată.

Cuticula este acoperită de o brumă albă, care cade curând; este frecvent crăpată.

Piciorul este albicios, subţire şi cilindric, foarte rezistent, subţiat în partea inferioară.

Lamele sunt foarte dese şi se prelungesc de-a lungul unei porţiuni a piciorului (decurente).

Carnea este albicioasă, destul de consistentă şi fibroasă, cu un miros puternic, asemănător celui de făină, şi gust aproape imperceptibil.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între albul brumat al exemplarelor tinere şi galben-ocru. Piciorul este albicios, pătat parţial cu o nuanţă ca a cojii de alună, la început plin, apoi, complet gol în interior. Lamele sunt mai întâi albicioase şi, în final, de culoare galben-deschis.

HABITAT. Se găseşte, inclusiv în grupuri mari şi dese, în luminişurile ierboase, pe pajişti, pe păşuni atât la câmpie cât şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Se aseamănă foarte mult cu Clitopilus prunulus (nicoreţii), comestibilă, de bună calitate, care se deosebeşte printr-o fragilitate mai mare a cărnii şi prin mirosul mai pronunţat de făină crudă.

PERICULOZITATE. TOXICĂ. Muscarina pe care o conţine această specie de Clitocybe (ca şi Clitocybe rivutosa şi Clitocybe cerussata) poate avea consecinţe grave. Otrăvirea se manifestă după una sau două ore, cu transpiraţie abundentă, lăcrimare şi salivaţie excesive, după care urmează încetinirea ritmului cardiac, scăderea tensiunii arteriale, respiraţie neregulată, vomă şi diaree. De obicei se rezolvă pe parcursul a câteva zile. Cel mai bun remediu este **atropina.**

Cortinarius Cinnamomeus (Buretele de mesteacăn)

Pălăria (1-8 cm), subţire şi puţin cărnoasă, este, iniţial, convexă şi, apoi, plată, cu un gurgui mare şi proeminent şi marginea ondulată; culoarea variază între galben-măsliniu şi brun-roşcat.

Cuticula este uscată, acoperită de peri minusculi şi de solzi mici, bruni.

Piciorul este cilindric sau puţin subţiat la vârf.

Lamele sunt foarte dese, înalte şi decurente.

Carnea este fibroasă, cu miros de ridiche şi gust foarte amar.

HABITAT. Creşte în păduri de conifere şi de foioase.

Cortinarius Semisanguineus

Pălăria (3-8 cm), iniţial convexă şi, apoi, plată, cu gurgui mic, este ocru-măslinie, roşiatică în mijloc, cu marginea acoperită de solzi minusculi.

Piciorul este cilindric sau uşor bulbos, cu striaţii foarte fine şi cu baza acoperită de o lânozitate roz.

Lamele sunt foarte dese şi de culoare roşu-sângeriu.

Carnea este gălbuie, cu miros de ridiche şi gust amar.

Creşte în păduri de conifere şi pe sub mesteceni.

Hypholoma Fasciculare (Gheba pucioasă)

Pălăria este, la început, globulos-emisferică şi, apoi,aplatizată, cu un gurgui central foarte extins, diametru 2-7cm, galbenă.

Cuticula are culoarea galben-sulf, foarte aprinsă, mai închisă la culoare şi aproape roşu-ruginiu în mijloc, complet netedă şi lucioasă.

Piciorul este foarte subţire, şerpuit, de aceeaşi culoare cu pălăria, dar cu nuanţe mai palide, cilindric sau subţiat la bază, cu urmele unui inel fals, care
dispar repede. La exemplarele tinere se observă, între picior şi pălărie, o cortină galbenă foarte fină care rămâne parţial lipită de marginea pălăriei, formând o membrană subţire şi franjurată, şi de picior, ca un inel fals.

Lamele sunt foarte dese, înalte, galbene ca sulful şi perfect aderente la picior.

Carnea este galbenă, fragedă şi fibroasă, cu miros neplăcut şi gust amar.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei, ca şi cel al celorlalte părţi, este destul de constant. Câteodată, în locul gurguiului se poate observa o mică adâncitură. Piciorul este galben mai mult sau mai puţin închis, iar la bază are tendinţa să devină maroniu. Lamele sunt, la început, galbene, apoi devin verde-oliv şi, la maturitate, capătă nuanţe de maro-închis. Carnea, din galbenă, are tendinţa de a se înroşi.

HABITAT. Creşte în grupuri de sute de exemplare pe buştenii în stare de putrefacţie în păduri de foioase şi de conifere. De la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Creşte pe toată durata anului, cu excepţia perioadei de îngheţ.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Armillaria mellea (ghebele), Pholiota aegerita şi Hypholoma capnoides, toate comestibile, care se disting cu uşurinţă pentru că au carnea albă, iar gustul nu este amar.

SINONIME. Agaricus fascicularis, Nematoloma fasciculare.

PERICULOZITATE. Este o specie **toxică** şi, oricum, nu se poate consuma din cauza gustului amar. Este foarte periculoasă dacă este consumată de către persoane în vârstă sau slăbite.

Lepiota Cristata

Pălăria, inițial conică și apoi complet plată, are un gurgui central mare și relativ ascuțit, diametru 2-5cm, ocru.

Cuticula este roșcată la culoare, și are solzi plați cu nuanțe ocru.

Piciorul este subțire și cilindric, zvelt și ușor îngroșat la bază (care este colorată în nuanțe de roz), neted, cu reflexe mătăsoase, gol pe dinăuntru și având numai în faza inițială de creștere un inel foarte lat și destul de fragil, înălțime 5-6cm, alb.

Lamele sunt foarte dese, inegale, cu marginea pufoasă.

Carnea este albă, fibroasă, cu miros dulceag sau de usturoi și gust acru-acidulat.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între ocru și roșcat. Lamele sunt albe sau ocru cu nuanțe de roz.

HABITAT. Trăiește în păduri, luminișuri, grădini, câteodată în pâlcuri numeroase. De la câmpie la munte. Foarte banală.

PERIOADA DE CREȘTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi ușor confundată cu alte lepiote, toate la fel de toxice.

Lactarius Porninsis

Pălăria este, la început, convexă şi, la maturitate, adâncită la mijloc, în formă de cupă, diametru 3-8cm, portocalie.

Cuticula este netedă, lipicioasă pe vreme umedă şi uscată când vremea este frumoasă, portocalie.

Piciorul este cilindric, puţin subţiat la bază, de aceeaşi culoare cu pălăria, dar în tonalităţi mai deschise. Când este tăiat emană un suc alb şi vâscos, înălţime 3-6cm, portocaliu.

Lamele, foarte dese şi nu prea înalte, sunt decurente pe o porţiune scurtă a piciorului.

Carnea este compactă, fibroasă, cu miros de coajă de portocală şi cu gust amărui.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei este destul de constant şi se schimbă doar într-o nuanţă mai deschisă decât pălăria. Lamele sunt, iniţial, albe şi, apoi, ocru cu reflexe portocalii.

HABITAT. Poate fi găsită numai în pădurile de zadă, în pâlcuri mici. La munte, chiar şi la altitudine mare.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Lactarius aurantiacus (lăptuca galbenă), necomestibilă care creşte întotdeauna în pădurile de conifere.

PERICULOZITATE. TOXICĂ- provoacă tulburări gastrice.

Lactarius Scrobiculatus

Pălăria, foarte largă şi cărnoasă, este, la început, convexă, iar, la maturitate, din ce în ce mai plată şi adâncită, în formă de pâlnie; **marginea**, relativ răsfrântă spre picior şi acoperită de solzi roşietici, se îndreaptă complet o dată cu trecerea timpului, diametru 7-25cm, gălbuie.

Piciorul este bont şi robust, alburiu şi acoperit de mici gropiţe de culoare galben-intens, gol în interior şi foarte lipicios, înălţime 6-10cm, albicios.

Lamele, de culoare crem, sunt dese, nu prea înalte şi decurente în lungul piciorului.

Carnea este albă, foarte compactă şi fragilă, cu miros de fructe şi gust acru. Când este tăiată, emană mult suc lăptos alb, care, la contactul cu aerul, se colorează în galben-sulf.

VARIABILITATE. Pălăria variază de la galben la culoarea cojii de alună în nuanţă deschisă, cu dungi vagi concentrice.

HABITAT. Se întâlneşte deosebit de frecvent, în grupuri de câteva exemplare, în pădurile de conifere de la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Lactarius resimus, fără gropiţele de pe picior şi cu Lactarius repraesentaneus, cu sucul violet, amândouă otrăvitoare.

Lactarius Torminosus (Buretele flocos)

Pălăria este, la început, convexă şi, apoi din ce în ce mai plată, cu o adâncitură accentuată în mijloc, diametru 4-12cm, roz.

Cuticula este acoperită cu un puf des şi aspru, formând cercuri concentrice destul de neregulate.

Marginea este mult răsfrântă în jos şi prezintă o serie de franjuri cu aspect lânos.

Piciorul este cilindric, foarte solid şi robust, cu tendinţa de a se subţia la bază; suprafaţa sa este brumată, câteodată cu mici gropiţe, înălţime 4-8cm, roz.

Lamele sunt foarte dese, nu prea înalte, decurente de-a lungul piciorului şi intercalate cu lamele vizibile.

Carnea este albă, foarte tare şi compactă, cu miros plăcut de fructe şi gust uşor acru. Când este tăiată, emană un suc alb, cu gust foarte iute.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la gălbui-portocaliu la culoarea cojii de alună, în nuanţă deschisă, cu puf mai mult sau mai puţin extins. Piciorul, la început, plin şi, apoi, gol în interior, are aceleaşi nuanţe coloristice ca pălăria.

HABITAT. Poate fi întâlnită aproape exclusiv pe sub mesteceni sau în apropierea acestora, de la dealurile de joasă altitudine până la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Lactarius cilicioides, la fel de otrăvitoare.

SINONIME. Agaricus torminosus.

PERICULOZITATE. TOXICĂ- provocă tulburări grave gastrointestinale.

Lactarius Mitissimus

Pălăria (2-6 cm), de culoarea caisei, este catifelată şi aproape unsuroasă, mai întâi convexă şi, apoi, în formă de pâlnie, cu **gurgui** mic.

Piciorul este fusiform, subţiat în partea superioară şi asortat la culoare cu pălăria, gol în interior la exemplarele adulte.

Lamele sunt dese, înalte şi ocru.

Carnea este densă, albă, cu miros neplăcut şi gust amărui.

HABITAT. În pădurile de foioase şi de conifere, toamna.

Paxillus Involutus (Buretele porcesc)

Pălăria este, la început, convexă, şi apoi din ce în ce mai plată, cu o adâncitură largă, în mijloc, diametru 4-12cm, ocru. La exemplarele tinere **marginea** este răsucită în jos.

Cuticula este catifelată, în special pe marginea exterioară, lucioasă şi puţin lipicioasă pe vreme umedă.

Piciorul este conic, relativ subţiat la bază, bont, câteodată curbat şi uneori prins de pălărie în poziţie uşor excentrică, înălţime 4-7cm, ocru.

Lamele, mult decurente de-a lungul piciorului, sunt foarte dese, puţin dezvoltate în înălţime, relativ despicate şi unite între ele prin firişoare subţiri care formează din loc în loc mici scobituri. Se detaşează cu multă uşurinţă de pălărie.

Carnea este moale şi apoasă, cu miros acru-acidulat sau de fructe şi cu gust amărui.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la ocru la galben, la brun-măsliniu şi chiar roşcat. Piciorul are aceleaşi variaţii coloristice cu pălăria, dar este uneori pătat în nuanţe mai închise. Lamele sunt galben-deschise sau ocru; când sunt frecate între degete capătă o culoare brun-roşcată, care se ia pe pielea degetelor. Carnea este gălbuie, dar în contactul cu aerul devine brună, iar prin fierbere se înnegreşte.

HABITAT. Este o specie răspândită şi obişnuită, poate fi întâlnită în pădurile de foioase şi de conifere, în grupuri mici pe lemnul putred, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Prin aspectul său exterior poate fi confundată cu unele specii din genul Lactarius, dar se deosebeşte de acestea prin faptul că nu secretă sucul lăptos tipic.

Psilocybe Semilanceata

Pălăria, foarte subţire, este conică sau în formă de clopot cu gurgui central foarte ascuţit, diametru 0,5-1,5cm, ocru.

Cuticula relativ scorojită pe margine, devine lipicioasă pe vreme umedă.

Piciorul este foarte subţire şi fusiform, cilindric sau puţin subţiat la vârf, înălţime 3-8cm, alburiu.

Lamele nu sunt prea dese şi destul de înalte.

Carnea este puţină cantitativ, fără miros şi gust.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între ocru şi brun-gălbui, câteodată cu nuanţe verzui. Piciorul este alb sau crem, cu baza câteodată pigmentată în albastru. Lamele sunt, la început, ocru şi devin brun-purpuriu-închis.

HABITAT. Creşte în pâlcuri mici pe pajişti, păşuni şi, deseori, pe marginea potecilor, la deal şi la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Nu poate fi confundată datorită formei pălăriei şi gurguiului ascuţit.

PERICULOZITATE. TOXICĂ. Ingerarea acestei ciuperci provoacă grave şi supărătoare efecte halucinogene.

Russula Emetica (Vineţica focului)

Pălăria este, iniţial convexă, apoi, din ce în ce mai plată şi, la sfârşitul maturizării mult adâncită şi cu mici cocoaşe, cu marginea striată, în special la ciuperca matură, diametru 4-10cm, roşie.

Cuticula, uşor de îndepărtat, este netedă, lucioasă şi lipicioasă, când vremea este umedă.

Piciorul, relativ compact şi solid, este cilindric, cu baza uneori îngroşată, alteori subţiată, şi are la suprafaţă un aspect zgrunţuros, foarte fin, dar vizibil, înălţime 4-8cm, alb.

Lamele nu sunt dese, deseori despicate, foarte înalte şi nu prea aderente la picior.

Carnea este spongioasă şi relativ flască, având miros slab de fructe şi gust acru şi iute.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei de la roşu-aprins la roz-deschis, cu pete mai decolorate albe sau ocru. Piciorul este alb, dar, cu trecerea timpului, tinde să se îngălbenească, în special pe porţiunea de la bază. Lamele albe, cu reflexe galben-verzui, se îngălbenesc la ciuperca matură. Carnea poate deveni treptat roz sau roşietică.

HABITAT. Este întâlnită destul de frecvent prin turbării şi în zonele cele mai umede, chiar mlăştinoase ale pădurilor de foioase şi mai rar în cele de conifere, la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Din vară până la începutul toamnei.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu specia de dimensiuni mai mici, Russula fragilis în varietatea sa roşie.

MEDICINALE

Ganoderma Lucidum (Reishi, Lingzhi)

Pălăria în formă de rinichi sau aproape ovoidală este plată, foarte groasă şi lemnoasă, diametru 5-10cm, roşiatică.

Suprafaţa este netedă, lucioasă, neregulată şi ondulată, împărţită în multe inele de creştere concentrice care au nuanţe diferite.

Piciorul, prins excentric de pălărie sau chiar în poziţie laterală, este lung, cilindric, neregulat şi foarte consistent, înălţime 5-25cm, roşiatic.

Porii sunt foarte mici şi rotunzi.

Tuburile sunt scurte.

Carnea este deosebit de scorţoasă, inodoră şi insipidă.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază între roşietic şi brun-violaceu, ajungând, uneori, până la negru, cu nuanţe gălbui şi cu inele de creştere vizibile. Este, la început, spongioasă şi, apoi, lemnoasă. Piciorul, câteodată foarte lung, alteori abia vizibil, are acelaşi colorit ca pălăria. Porii sunt, iniţial albicioşi, apoi galbeni şi chiar negri. Tuburile sunt, la început, albe şi, apoi, galbene.

HABITAT. Creşte în pădurile de foioase şi mult mai rar în cele de conifere, pe cioturi sau rădăcini intrate în putrefacţie, în timpul creşterii, înglobează în pălărie rămurele, frunze, bucăţele de lemn, şi tot ce se află în calea sa. De la câmpie la munte

PERIOADA DE CREŞTERE. Poate fi găsită tot anul.

SPECII ASEMĂNĂTOARE, între speciile din acest gen este singura care posedă picior.

Principiile medicale ale Ganodermei:

In urma experimetelor clinice efectuate de dr. Shigeru Yuki s-a dovedit ca Ganoderma îşi datoreaza eficienta proprietatilor sale de baza, adica:

- scade nivelul de colesterol din sânge şi cantitatea de grasimi,
- scade nivelul zaharului din sânge şi reface functiile pancreasului,
- scade nivelul lipidelor şi stabilizeaza membrana celulelor roşii,
- adenozina din Ganoderma scade numarul plachetelor din sânge şi împiedica tromboza,
- îmbunatateşte functia cortexului şi a glandelor determinând mentinerea echilibrului endocrin,
- creşte capacitatea natural de vindecare a organismului, ajuta corpul sa îşi formeze un sistem imunitar puternic,
- împiedica degenerarea celulelor din tesuturi,
- împiedica aparitia senilitatii prin meninerea unei stari de tinerete,
- reduce efectele secundare ale medicamentelor antihipertensive,
- împiedica degenerarea organelor,
- împiedica aparitia alergiilor datorate antigenelor prin inhibarea celulelor productoare de histamina,
- împiedica şi trateaza cancerul şi inhiba metastaza celulara,
- normalizeaza pâna la împiedicare degenerarea tisulara,
- împiedica moartea subita a pacientilor de cancer, datorata embolismului,
- inhiba tromboza şi lisele trombocitare de pe peretii care înconjoara tesuturile şi elimina blocajele datorate medicatiei anticanceroase, sporeşte efectul acestor medicamente,
- uşureaza durerile provocate de cancer.

Grifola Frondosa (Găinuşa-pădurii, Maitake)

Este o specie care creşte în adevărate tufe, formate din sute de exemplare, cu picioare şi pălării înghesuite unele într-altele, uneori unite la bază; aceste colonii pot avea un diametru de peste 50 cm. Fiecare **pălărie** în parte este ca un evantai, cu suprafaţa plată sau puţin adâncită, diametru 2-8cm, gri-brună.

Cuticula este foarte uscată, catifelată, cu zbârcituri sau striaţii radiale.

Piciorul este aproape întotdeauna absent.

Porii sunt mici, iar tuburile scurte şi decurente.

Carnea este fragilă şi fibroasă, cu miros puternic şi gust plăcut.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei variază de la gri la brun-deschis şi ocru. Porii sunt albi şi, când sunt atinşi, se fac imediat negri.

HABITAT. Creşte la baza diferitelor foioase, provocându-le moartea în decurs de câţiva ani. De la câmpie la munte.

PERIOADA DE CREŞTERE. Vara-toamna.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Polyporus umbellatus, comestibilă.

Principiile medicale ale Maitake:

- Puternic imunostimulatoare prin activare macrofage, limfocite T, Celulele naturale ucigase (NK) si marirea nivelului de interleukin;
- Antitumorala: inhiba metastazarea si angiogeneza, poate induce apoptoza (moartea celulelor canceroase);
- Scade nivelul glicemiei;
- Actiune antiinflamatoare si antioxidanta;
- Actiune hipotensiva; - Antibacterian, Antiviral

Coriolus Versicolor (Coada-curcanului)

Aparatul fructifer este foarte subţire, scorţos, elastic şi, are, de obicei, forma unor etajere suprapuse. Este ca un evantai având suprafaţa cu frumoase dungi concentrice, netede şi lucioase, alternante cu altele, catifelate fin şi mate. Bordura sa este ondulată şi crestată, diametru 4-10cm, înălţime 0,1-0,4cm, de culori diferite.

Porii sunt foarte mici şi rotunzi.

Tuburile sunt destul de scurte, nedepăşind 1 mm.

Carnea este foarte puţină cantitativ, tare şi scorţoasă.

VARIABILITATE. Coloritul pălăriei este mai variabil decât la orice altă specie şi poate merge de la negru-verzui, la brun-închis şi chiar la roşu-ocru. Porii sunt, la început, albi şi, apoi, galbeni, ajungând până la brun-roşiatici.

HABITAT. Creşte în colonii supraetajate pe lemnul uscat al foioaselor şi, mai rar, al coniferelor. Câteodată, poate fi întâlnită şi pe structuri de lemn construite de oameni.

PERIOADA DE CREŞTERE. Pe tot parcursul anului.

SPECII ASEMĂNĂTOARE. Poate fi confundată cu Bjerkandera adusta, cu habitat identic.

SINONIME. Trametes versicolor.

Principiile medicale ale Coriolus:

- Stimuleaza sistemul imunitar
- Regenereaza si intinereste organismul
- Dubleaza numarul de celule naturale ucigase dupa doar 8 saptamani de tratament

-Puternic antitumoral ; Are cea mai buna rata de vindecare a cancerului

-Contracareaza orice tip de infectie din organism